

UNIVERZITA KARLOVA

Právnická fakulta

Jakub Příbyl

Profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji

Diplomová práce

Vedoucí diplomové práce: JUDr. David Kohout, Ph.D.

Ústav: Centrum mimosoudního řešení sporů

Datum vypracování práce (uzavření rukopisu): 11.12.2023

Prohlašuji, že jsem předkládanou diplomovou prací vypracoval samostatně, že všechny použité zdroje byly řádně uvedeny a že práce nebyla využita k získání jiného nebo stejného titulu.

Dále prohlašuji, že vlastní text této práce včetně poznámek pod čarou má 160.229 znaků včetně mezer.

.....

Jakub Příbyl

V Kladně dne 11.12.2023

Poděkování

Rád bych tímto poděkoval svému vedoucímu diplomové práce JUDr. Davidu Kohoutovi, Ph.D., za cenné rady, návrhy a připomínky, a především za čas, který mé práci věnoval a obětoval.

Dále bych rád poděkoval profesionálním hokejistům, kteří mi k napsání této práce poskytli své profesionální hráčské smlouvy.

Obsah

Úvod	1
1 Pojem „sport“ a jeho členění	3
1.1 Lední hokej a jeho historie	10
1.1.1 Historie ledního hokeje v ČR.....	12
1.2 Vztah sportu a práva.....	13
2 Sportovní legislativa	16
2.1 Právní úprava sportu v ČR	16
2.1.1 Úprava ledního hokeje v ČR.....	19
2.2 Mezinárodní právní úprava	22
2.2.1 Úprava ledního hokeje	23
2.3 Srovnání české právní úpravy sportu s jinými právními řády.....	26
3 Právní vztah sportovce a klubu.....	29
3.1 Profesionální sport jako závislá práce	30
3.2 Profesionální sport jako podnikání.....	36
4 Profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji.....	41
4.1 Inominátní smlouvy.....	41
4.2 Předmět smluv	43
4.3 Povinnosti profesionálního hokejisty	44
4.4 Povinnosti sportovního klubu.....	49
4.5 Odměna profesionálního hokejisty.....	51
4.5.1 Krácení odměny	53
4.5.2 Smluvní pokuty	56
4.6 Ukončení smlouvy.....	60
4.6.1 Postoupení práv a povinností	63
Závěr.....	66
Abstrakt	71

Abstract.....	72
Seznam použitých zkratek	73
Seznam použitých zdrojů.....	74
Seznam použité literatury a periodik	74
Seznam použitých internetových zdrojů.....	75
Seznam použitých právních předpisů	76
Seznam použité judikatury	78
Seznam ostatních zdrojů	78

Úvod

Jako téma diplomové práce jsem zvolil profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji. Touto problematikou jsem se rozhodl zabývat z několika důvodů, avšak tím hlavním je můj blízký vztah s tímto v České republice velmi populárním sportem. Ačkoliv lední hokej sám nehraji na žádné kvalitativní úrovni, v prostředí hokejovém se pohybuji již od dětství, mám známosti jak mezi profesionálními hokejisty, tak mezi lidmi pracujícími na manažerských pozicích v profesionálních hokejových klubech a považuji tak můj pohled na tuto problematiku alespoň částečně za informovaný. Dalším důvodem volby tohoto tématu je dle mého nedostatečná právní úprava profesionálního sportovního prostředí v České republice a s tím související značná právní nejistota na obou stranách právních závazků z hráčských smluv vznikající.

Práce bude rozdělena do 4 hlavních kapitol, které uceleně poskytnou pohled na sportovní prostředí z hlediska právního.

První kapitola se bude zabývat samotným sportem, a to nejen z právního hlediska. Zprvu je důležité pojem „sport“ definovat, a to tak, aby s ním bylo možné ve smyslu této práce ale také ve smyslu práva jako takového nadále pracovat. Velmi důležitým bude také dělení sportu nejen na sporty individuální a kolektivní. Ačkoliv je lední hokej bezesporu sportem kolektivní, takové dělení poskytne širší problém na problematiku a podklad pro další posouzení ledního hokeje. Do této kapitoly rovněž zařadím téma ledního hokeje a jeho historie, a to jak z pohledu mezinárodního, tak z pohledu tuzemského. V neposlední řadě se v této kapitole budu zabývat obecným vztahem sportu a práva, zejména existencí odvětví sportovního práva.

Druhá kapitola se již bude zabývat legislativou. Jelikož jsem si jako téma zvolil pouze jeden konkrétní sport, hlavní zaměření kapitoly bude na právní úpravu ledního hokeje, a to zejména v podobě vnitřních předpisů různých spolků v oblasti ledního hokeje působících jak na národní úrovni, tak na úrovni mezinárodní. Pro úplnost kontextu této práce bude však třeba zkoumat také obecné právní předpisy obsahující úpravu sportu jako takového. Nakonec, s poukazem na nedostatečnost české právní úpravy sportu, porovnáám naši právní úpravu sportu s právními řády jiných států.

V následující kapitole se zaměřím na právní vztah profesionálního sportovce a klubu. Tato problematika vyvěrá z výše zmíněné nedostatečné právní úpravy sportu.

Z tohoto důvodu není českým právním řádem na rovinu postaveno, v jakém právním vztahu sportovec činnost pro klub vykonává. V podrobnosti zhodnotím, z jakých důvodů se nejedná o závislou práci dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákoník práce**“) a stejně tak z jakých důvodů nelze činnost profesionálních sportovců považovat z podnikání.

V poslední kapitole se již zaměřím na to v této práci nejdůležitější, a to samotné profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji. V první řadě bude potřeba se zabývat jakým typem smluv hráčské smlouvy jsou. Následně se již zaměřím na obsah samotných smluv, na konkrétní povinnosti jak profesionálních hokejistů, tak hokejových klubů, dopodrobna rozeberu odměňování profesionálních hokejistů, včetně smluvních pokut či krácení odměn, a nakonec také různé možnosti ukončení smluv. U jednotlivých podkapitol pak uvedu příklady z praxe a svůj vlastní názor na téma či na konkrétní problémy, které v ustanoveních shledám.

Za účelem co nejvěrnějšího rozboru profesionálních hráčských smluv v ledním hokeji budu v poslední kapitole čerpat zejména z profesionálních hráčských smluv, které mi byly poskytnuty samotnými hráči působícími v českých profesionálních hokejových soutěžích, avšak za podmínky anonymity jak hráče, tak klubu. Z tohoto důvodu budu tyto smlouvy citovat bez uvádění konkrétních informací o smlouvě. V práci budu dále čerpat z odborné literatury, právních i vnitřních spolkových předpisů, komentářové literatury a judikatury.

1 Pojem „sport“ a jeho členění

Sport je společenským, kulturním jevem, ačkoliv při jeho počátcích se jen těžko dá hovořit o kulturní zábavě. Úplné počátky sahají až do pravěku, ve kterém se za sportovce dají považovat lovci. Dobrým lovcem byl ten, kdo dokázal házet oštěpem či kameny, dokázal běhat nejen rychle, ale také disponoval výbornou vytrvalostí, či ten, kdo byl zdatný v jednoduchých způsobech boje. V této historické souvislosti je tedy o sportu potřeba uvažovat jako o prostředku přežití, nikoliv jako o společenské aktivitě, jak sport vnímáme dnes.

Sport se v historii vyvíjel po celém světě. Ve smyslu této práce je však podstatný vznik sportu moderního, který souvisí s vývojem společnosti a je důsledkem historických, geografických, ekonomických, sociálních a kulturních podmínek. Modernímu sportu dala v 18. a 19. století, tedy během průmyslové revoluce, vzniknout Anglie, ač se prostředí, které mělo podpořit vznik moderního sportu, vyvíjelo již mnoho staletí.¹

Pro pochopení nejen vývoje, ale také smyslu sportu je podstatné chápat význam samotného slova „*sport*“ jako takového. Slovo sport pochází z latinského „*disportare*“ a francouzského „*desporter*“, což je možné volně přeložit jako rozptýlit se či bavit se.² Již z této definice je vývoj sportu patrný. Jednalo se sice vždy o tělesnou činnost, avšak smysl sportu se vyvinul z nutnosti v kulturní celospolečenský fenomén, sloužící lidem nejen k zábavě, ale také k obživě. Význam slova sport je tedy z pohledu lingvistiky poměrně jasný, avšak o definici sportu se od počátku 20. století pokouší mnoho autorů, ale úplný konsensus o tom, jak přesně sport definovat, stále nepadá.

Nejprve je důležité se zaměřit na to, jak by vůbec taková definice měla znít a na co by se měla zaměřit. Návod, jak formulovat definici sportu, nám podává M. Králík, který vychází z existence pěti základních definičních bodů. Dle jeho názoru definice musí subsumovat již existující činnosti tradicí uznávané jako sport, alespoň v minimální míře by měla dokázat reagovat na budoucí vývoj sportu a funkčně a předmětově musí ohraničit aktivity pojímané coby sport od ostatních společenských

---

¹ SLEPIČKOVÁ, Irena a Pavel SLEPIČKA. Kde hledat počátky moderního sportu. *Geografické rozhledy*. 2012, 2012(4), 2-5.

² Kolektiv autorů. *Otázky sportovního práva*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 9788090402416. s. 10

jevů. Také je nezbytné, aby vymezila stěžejní charakteristické znaky a principy sportu a byla schopna z hlediska podstaty prováděné činnosti odlišit a zdůvodnit, proč určitá činnost je sportem.³

Samotnou definici sportu nám nabízí mnoho autorů a teoretiků. Jedním z nich je M. Maisner, který pojem sport definuje jako „převážně pohybovou tělesnou aktivitu provozovanou s nářadím, vybavením či bez něj podle určitých pravidel a zvyklostí, jejíž výsledky jsou navíc měřitelné nebo porovnatelné s jinými provozovateli téhož sportovního odvětví.“ K samotné definici nadále dodává, že je třeba se zejména zaměřit na omezení, zda se „jedná o pohybovou aktivitu, což vylučuje činnosti, kde se soutěží pouze pomocí duševních schopností nebo štěstí“, dále zda „aktivita má jasná pravidla, podle kterých se soutěží, což vylučuje z oblasti sportu například válku“ a nakonec zda „aktivita má soutěžní charakter, dochází k poměrování jejich výsledků, což vylučuje činnosti podobné sportu, ale provozované nesoutěžním filozoficky zaměřeným způsobem“. Ačkoliv se tato definice může zdát, že je poměrně stručná a jasná, sám autor upozorňuje, že zmíněná odlišení nejsou zcela jednoznačná a samotný vývoj sportu a jeho pravidel takové definice výrazně ztěžuje.⁴

J. Kubiček poukazuje na to, že ačkoliv neexistuje jednotná odborná definice sportu, určitý konsensus ve společnosti panuje alespoň co do charakteristik sportu. Takovými charakteristikami, ohledně kterých došlo ve společnosti ke shodě, jsou „*dobrovolnost výkonu sportovní činnosti; tělesná aktivita a pohyb; soutěživost a dosahování co nejlepších výsledků; vymezení hranic sportu sportovními pravidly; zastřešující instituce daného sportovního odvětví; prvek tradice a akceptace jednotlivých sportů v daném státě*“. Zároveň však uvádí, že některé sporty nenaplnují veškeré zmíněné charakteristiky, ale zároveň bychom našli charakteristiky další, které má více sportů společných.⁵

Nakonec je důležité si uvědomit, že definice lze hledat i jinde než v odborných vydáních sportovníprávních teoretiků. V českém právním řádu nalezneme vymezení

---

³ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 27-28

⁴ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 1

⁵ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1. s. 12-13

sportu v jediném zákoně, a tím je zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu (dále jen „**zákon o podpoře sportu**“), který vymezuje, byť jen pro účel tohoto zákona, že sportem je „*každá forma tělesné činnosti, která si prostřednictvím organizované i neorganizované účasti klade za cíl harmonický rozvoj tělesné i psychické kondice, rozvoj společenských vztahů, upevňování zdraví a dosahování sportovních výkonů rekreačně nebo v soutěžích všech úrovní, a to individuálně nebo společně*“.⁶ Na úrovni mezinárodního práva pak lze definici sportu nalézt například v Evropské chartě sportu, vypracované pod záštitou Rady Evropy v roce 1992, která uvádí, že „*sportem se rozumí všechny formy tělesné činnosti, která ať již prostřednictvím organizované účasti či nikoli, si kladou za cíl projevení či zdokonalení tělesné i psychické kondice, rozvoj společenských vztahů nebo dosažení výsledků v soutěžích na všech úrovních*“⁷ nebo v Bílé knize o sportu, dokumentu Komise evropských společenství projednaný v Bruselu dne 11.07.2007, dle které je sport „*společenský a ekonomický jev narůstajícího významu, jenž význačným způsobem přispívá k naplňování strategických cílů solidarity a prosperity, vytyčených Evropskou unií*“.⁸

Lze tak shrnout, že za sport je obecně považována dobrovolná tělesná činnost zaměřená na dosažení porovnatelných výsledků, provozovaná dle určitých pravidel, jejíž cílem je zdokonalení fyzické i psychické kondice. Samozřejmě však, jak upozorňuje M. Maisner, nalezneme výjimky z téměř každé dostupné definice. Výjimkou z tělesné činnosti jsou například šachy, které nejsou primárně založeny na pohybu tělesného ústrojí, či tzv. „*esport*“, fenomén přinejmenším posledního desetiletí, založený na profesionálním a soutěžním hraní počítačových her. Za sport se dá také považovat rekreační běhání či plavání, které není žádným způsobem zaměřené na dosažení porovnatelných výsledků, ani není provozováno dle určitých pravidel.

Vzhledem k poměrně nejasným definicím a šířce samotného pojmu sport je pro přehlednost, srozumitelnost, ale také pro práci teoretiků a legislativců potřeba určité kategorizace, přičemž samotné kategorie poskytují užší rámec, který je možné definovat s větší přesností. Avšak, jak už tomu obvykle bývá u takto širokých pojmů, ani při samotné kategorizaci nedochází k úplnému konsensu. Nejčastěji používanými

---

⁶ Zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

⁷ Rada Evropy. Evropská charta sportu. 1987

⁸ Komise evropských společenství. Bílá kniha o sportu. 2007

hledisky pro vytvoření jednotlivých kategorií jsou institucionalizace, úroveň sportovních výkonů či druhy jednotlivých sportovních disciplín.

Jelikož se tato práce zabývá profesionálními smlouvami ledních hokejistů, nejdůležitějším hlediskem kategorizace je organizace a ziskovost sportovního prostředí, dle kterého se sport dělí na profesionální a amatérský.

Profesionální sport představuje provozování sportu na nejvyšší možné výkonnostní úrovni na základě profesionální smlouvy. Jedním z hlavních znaků profesionálního sportu je jeho organizovanost ve sportovních klubech, popřípadě odborných pracovištích, svazech či mezinárodních organizacích. Sportovními kluby jsou zpravidla spolky⁹ založené za účelem shromažďování sportovců, zajišťování podmínek pro jejich nejen sportovní přípravu a provozování sportu nejen profesionálního, ale také sportu mládeže s cílem výchovy budoucích profesionálních sportovců. Ovšem v dnešní době začínají převažovat, hlavně v ledním hokeji a ve fotbale, akciové společnosti a společnosti s ručením omezeným.¹⁰ Sportovními svazy jsou sdružení fyzických a právnických osob s celostátní působností.¹¹ Vytvářejí platformu sloužící podpoře sportu i sportovců umožňující jejich soupeření v jimi organizovaných soutěžích podléhající jimi vytvořeným pravidlům.

Hlavním cílem profesionálního sportu jsou bezesporu výsledky. Každý profesionální sportovec chce být tím nejlepším ve svém oboru, chce mít ty nejlepší možné výsledky, a právě tomuto cíli je podmíněno fungování profesionálního sportu. Ať už se jedná o pravidelnou přípravu pod dohledem profesionálních trenérů, péče o zdraví vlastními doktory a fyzioterapeuty či soustavná péče o psychické zdraví a vyrovnanou mysl. Veškeré tyto přípravy, ale také průběžná činnost, směřují k soustavné účasti v organizovaných soutěžích či na sportovních událostech, které podléhají určitým pravidlům a registraci.¹²

---

⁹ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1., s. 16

¹⁰ Například Hokej Kladno, s.r.o. zastřešující hokejový klub Rytíři Kladno nebo AC Sparta Praha fotbal, a.s.

¹¹ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1.s. 16

¹² RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 6

Hlavním rozdílem mezi profesionálním a amatérským sportem je však jeho ziskovost. Ziskovost profesionálního sportu souvisí především s myšlenkou a cílem profesionálního sportu. Nedá se předpokládat, že by sportovec, který se soustavně připravuje na sportovní soutěže či události, byl či měl být schopen vydělat si na obživu zaměstnáním mimo jeho sportovní činnost. Je tedy důležité, aby si profesionální sportovci byli schopni provozováním sportu vydělat na živobytí a s tím neodlučitelně souvisí výdělečná činnost sportovních klubů, které platí profesionálním sportovcům odměny či sportovních svazů, které vyplácejí vítězům sportovních událostí odměny.

Taková finanční činnost může mít několik podob. Při zaměření se na sportovní kluby, je možné nalézt hned několik způsobů, kterými jsou získávány potřebné finanční prostředky. Hlavním způsobem je sponzorství, které je založeno sponzorskou smlouvou uzavíranou mezi sponzorem a sportovním klubem. Jedná se o inominátní typ smlouvy, pro který se podpůrně použijí ustanovení týkající se darovací smlouvy. Při hlubším zkoumání dopadu sponzorské smlouvy na obě strany právního závazku vznikajícího ze smlouvy je však patrné, že ačkoliv se jedná o lukrativní smlouvu, dochází ve své podstatě k oboustrannému obchodu. Zatímco sponzor klubu poskytuje finanční prostředky nebo plnění naturální, klub sponzorovi poskytuje reklamní příležitost prostřednictvím log firem na dresech či na stadionech. Dalším způsobem jsou vysílací práva, kdy se sportovním klubům dostává příjmů souvisejících se sportovními přenosy nejen v televizích, ale také na internetových portálech. V neposlední řadě, a u některých sportovních klubů v první řadě, získává sportovní klub finanční prostředky z prodeje vstupenek na jednotlivá utkání či akce, což souvisí s jednou z hlavních myšlenek, tedy vytvořit produkt, který má své spotřebitele, kteří jsou za něj ochotni zaplatit.¹³

Z funkčního pohledu lze uzavřít, že profesionální sport je velmi komplexně fungující činnost, ve které jsou na sobě jednotlivé faktory neodlučitelně závislé. Sportovní výkony a výsledky působí atraktivním dojmem na diváky, kteří jsou ochotni za tento produkt zaplatit. Čím více platících diváků sportovní událost přitáhne, tím více finančních prostředků sportovní klub získá a využitím získaných finančních prostředků se může nadále zvyšovat atraktivita sportovních událostí.

---

¹³ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1. s. 16

V neposlední řadě je velmi důležitý kulturní a společenský faktor. Poměrně častým jevem bývá, že ve sportech v dané kultuře a společnosti nepříliš oblíbených či rozšířených si i ti nejvýkonnější sportovci nejsou schopni vydělat na živobytí, tudíž nemohou být považováni za profesionální sportovce. Jako příklad v České republice bych uvedl hokejbal, který, ač se v naší zemi hraje na světové úrovni, což dokazují časté medaile ze světových šampionátů, z důvodu nevysokého zájmu veřejnosti o tento sport a tím způsobeným nedostatkem finančních prostředků jej nelze v České republice považovat za profesionální sport. Z opačného pohledu je ukázkovým příkladem lední hokej, který ač je u nás na nejvyšší úrovni profesionálním sportem, v jiných zemích, kde není příliš rozšířený, jej lze považovat ztěžka za organizovaný amatérský sport.

Dalším dělením, pro tuto práci poměrně důležitým, je dělení z výkonnostního hlediska na sport výkonnostní a rekreační. Sport výkonnostní se vyznačuje především soutěžním charakterem se systematickou sportovní přípravou. Jediné hledisko této kategorizace, v kterém se odborníci neshodují, je ziskovost výkonnostního sportu.¹⁴ Dle mého názoru by se v tomto konkrétním dělení na finanční stránku daného sportu nemělo pohlížet, neboť z důvodu společenského zájmu a podpory sportu státem prostřednictvím dotací dochází k poměrně častému jevu, kdy ti nejlepší ve svém sportu nemohou být považováni za profesionální sportovce, neboť nedochází k finančním ziskům či k ziskům dochází, ale k tak nepatrným, že si sportovci sami hradí náklady provozování činnosti a obživu obstarávají jiným způsobem. Pro odstranění těchto neshod by se dalo uvažovat nad přidáním třetí kategorie, kterou je sport vrcholový¹⁵, který sice z pohledu sportovního výkonu je na stejné úrovni jako sport výkonnostní, avšak dochází k finančnímu zisku a sportovec si nehradí vlastní náklady na provozování sportu. Druhou kategorií v tomto dělení je sport rekreační, možná nejčastěji vyskytující se forma sportovní činnosti, která se vyznačuje zejména neziskovostí, kdy takto provozovaná činnost je provozována čistě s cílem zvýšení či udržení tělesného i duševního zdraví či jako volnočasová společenská aktivita. Rekreační sport se také vyznačuje tím, že není vázán na sportovní kluby ani svazy,

---

¹⁴ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 2

¹⁵ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1. s. 16

samotná sportovní činnost nepodléhá ustáleným pravidlům, byť pravidlům dohodnutých mezi právě sportujícími podléhat může.¹⁶

Z hlediska profesionálního sportu je poměrně zajímavou kategorizací také dělení na sport aktivní a pasivní. Veškeré kategorie dosud uvedené jsou aktivním sportem, ale z hlediska ziskovosti jednotlivých sportů je poměrně důležitý také sport pasivní. Subsystém pasivního sportu je tvořen převážně diváky a sázkaři.¹⁷ Diváci nebo také fanoušci jsou jednou z hlavních příčin ziskovosti některých sportovních odvětví, neboť se na finanční podpoře sportu, převážně sportovních klubů, účastní přímo koupí vstupenek či klubových předmětů. Sázkaři se pak na ziskovosti profesionálního sportu podílejí nepřímou sázením, jelikož sázkové kanceláře, jejichž zisk plyne právě od sázkařů, jsou celosvětově jedněmi z největších a nejčastějších sportovních sponzorů. V poslední řadě lze do této kategorie zařadit také fanoušky, kteří sport finančně nepodporují, tedy sledují jej například pouze v televizi, neboť i ti se podílejí na společenském uznání sportu a napomáhají v jeho rozšiřování do vědomí širší veřejnosti.

Posledním a zároveň nejpodrobnějším dělením je pak druhové rozlišení jednotlivých sportů. Hledisek tohoto dělení je mnoho a není možné je vyjmenovat všechny. Sporty lze dělit na kolektivní, tedy sporty, které se vykonávají v týmech, a individuální, při kterých každý sportovec závodí či soutěží sám za sebe. Je důležité si uvědomit, že některé sporty mohou být jak kolektivní, tak individuální a může tak být poměrně problematické do těchto dvou kategorií zařadit všechny sporty.¹⁸ Touto problematikou se ostatně zabývá ve své práci Ondřej Perušič, český hráč plážového volejbalu a účastník olympijských her, který poukazuje na problematiku dělení sporty na kolektivní a individuální. Hlavním problémem tohoto základního dělení je přílišná rozsáhlost těchto dvou kategorií, do kterých není možné jednoduše rozdělit všechny sporty. Ondřej Perušič z tohoto důvodu sáhl po dělení obdobném, avšak problematice více vyhovujícím, a to na sporty „povahou kolektivní“ a „povahou

---

¹⁶ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446.s. 2

¹⁷ Kolektiv autorů. *Otázky sportovního práva*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 9788090402416.s. 12

¹⁸ Jako příklad je možné uvést atletiku, která ať se na první dojem jeví jako učebnicový příklad individuálního sportu, hledisko individuality proráží štafety či týmové soutěže, na kterých je postavena kupříkladu Mistrovství ČR družstev, Česká spořitelna extraliga.

individuální“.¹⁹ Z dělení na kolektivní a individuální sporty také často vyplývá postavení profesionálního sportovce. Zatímco profesionální hokejista či fotbalista, tedy sportovec vykonávající kolektivní sport, je v postavení blízcímu se postavení zaměstnance, tedy je mu vyplácena měsíční mzda a náklady na provozování sportu jsou hrazeny sportovním klubem, sportovec provozující individuální sport je v postavení blízcímu se podnikateli, náklady si hradí sám a finance získává prostřednictvím prémie či odměn za vítězství či umístění.²⁰ Dále je možné sporty dělit na kontaktní a bezkontaktní, na disciplíny zaměřené na boj nebo na soutěž či dle cíle sportu, kterým může být zisk bodů, získání nejlepšího času či porážení protivníka.²¹

1.1 Lední hokej a jeho historie

Lední hokej je dle různých studií jeden z nejpobulárnějších sportů s více než 1.5 milionem registrovaných profesionálních hráčů z 81 států²², a ačkoliv se svojí popularitou nemůže rovnat fotbalu či kriketu, mnoho zemí uvádí právě lední hokej jako svůj národní týmový sport.

Za kolébkou ledního hokeje je všeobecně považována Kanada, avšak úplné počátky tohoto sportu jsou stále poměrně nejasné. Historické záznamy ukazují, že sport podobný hokeji, ač moderní podobě tohoto sportu velmi vzdálený, se hrál již 4 000 let př. n. l. v Egyptě, 2 000 let př. n. l. na území dnešního Íránu či 1 000 let př. n. l. v Etiopii. Mnohá muzea nám poskytují důkazy o sportu podobném hokeji, kterým se bavili Římané i Řekové či kupříkladu Aztékové dávno předtím, než byl „Nový svět“ objeven Kryštofem Kolumbem roku 1492.²³ Pokud však budeme pátrat po původu

---

¹⁹ PERUŠIČ, Ondřej. *Sportovec jako podnikatel* [online]. Praha, 2022 [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/178477>. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta. JUDr. Tomáš Horáček Ph.D.

²⁰ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s.2

²¹ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 28

²² Survey of players. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www.iihf.com/en/static/5324/survey-of-players>

²³ HISTORY OF HOCKEY. *FIH* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <http://www.fih.ch/hockey-basics/history/>

ledního hokeje v podobě, v jaké ho známe dnes, neshodují se zdroje, zda tento sport vznikl ve Spojeném Království či v Kanadě.

Ve Spojeném Království se hokej vyvinul z mnoha různých, hokeji podobných sportů, které se hrály v různých oblastech britských ostrovů, ať už se jedná o „bandy“, populární sport v Anglii, „hurling“, irský národní sport či „shinty“, týmovou hru, která byla a stále je velmi oblíbená ve Skotsku.²⁴ Velmi dlouho bylo uznáváno, že lední hokej vznikl právě ve Spojeném Království, vyvinul se z kombinace těchto sportů a sportů dnes mnohem známějších, jakými je lakros a pozemní hokej a rozšířil se v 19. století do Kanady. Roku 1875 byla založena anglická *Hockey Association (HA)*, která ačkoliv byla zaměřena převážně na pozemní hokej, pravidla vytvořená touto asociací byly využívány také pro lední hokej. Tato pravidla se využívala do roku 1883, kdy *National Skating Association* vydala pravidla zaměřená přímo na lední hokej.

Koncem 20. století se však objevily výzkumy, které poukazyvaly na to, že je velmi pravděpodobné, že se hokej vyvinul v Kanadě ze hry podobné hokeji, kterou hráli Mikmakové na poloostrově Nové Skotsko. Tato hra byla později ovlivněna irskými a skotskými imigranty a také britskou armádou, kteří s sebou přinesli výše zmíněné hokeji podobné hry.²⁵ Ačkoliv ještě stále nepanuje celosvětový konsensus o původu ledního hokeje, je patrné, že se jednalo o velmi dlouhý proces vývoje a není rozporuplné, že to byla právě Kanada, kdo má největší podíl na dnešní podobě tohoto sportu. Byla to právě Kanada, kde bylo zaznamenáno organizované utkání v ledním hokeji, konkrétně 3. března 1875 v Montrealu,²⁶ které později *International Ice Hockey Federation (IIHF)* uznala za první oficiální organizované utkání v historii. Byla to právě Kanada, kde se odehrál první kompetitivní turnaj v ledním hokeji v roce 1883 na Montrealském zimním karnevalu. A byla to právě Kanada, která pozměnila anglická pravidla roku 1877 tak, aby více vyhovovala hokeji na ledě a která začala používat „placatý disk“, pojmenovala jej puk a začala jej vyrábět z tvrdé pryže.

---

²⁴ MARTEL, Jean-Patrice. Origins of Ice Hockey. *The Canadian Encyclopedia* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www.thecanadianencyclopedia.ca/en/article/origins-of-ice-hockey>

²⁵ FISCHLER, Shirley W., FISCHLER, Stanley I. ESKENAZI, Gerald. Ice hockey. *Britannica* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www.britannica.com/sports/ice-hockey#ref29689>

²⁶ The early beginnings. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://webarchive.iihf.com/iihf-home/history/index.html>

Lední hokej v Kanadě nabíral na popularitě, roku 1886 byla založena *Amateur Hockey Association of Canada (AHAC)*, která byla první oficiální ligou ledního hokeje, jejíž vítěz z roku 1893 byl poprvé odměněn Stanleyovým pohárem, jehož název mu dal guvernér Lord Stanley. Tato amatérská liga podpořila rozvoj pravidel ledního hokeje a ta se rozšířila do Evropy a do Spojených států amerických.

1.1.1 Historie ledního hokeje v ČR

Historie organizovaného ledního hokeje na našem území se datuje k počátku 20. století. Od počátku století se na českém území začal rozvíjet lední bandy hokej, který byl roku 1908 vystřídán kanadským ledním hokejem. 11. listopadu 1908 byly předloženy stanovy Českého svazu hokejového, které byly 19. listopadu téhož roku schváleny a byla tak uznána existence této organizace. Později téhož měsíce se Český svaz hokejový stal členem Mezinárodní hokejové federace (*International Ice Hockey Federation, IIHF*), původně pojmenované *Ligue Internationale de Hockey sur Glace (LIHG)*, založené 15. května 1908 v Paříži.²⁷

Již krátce po založení jak Českého svazu hokejového, tak Mezinárodní hokejové federace byl pořádán mezinárodní turnaj ve francouzském Chamonix, kde došlo k prvnímu mezistátnímu utkání mužstev z Čech a Francie. I přes velký neúspěch českého týmu byl tento turnaj velmi důležitý pro rozvoj kanadského ledního hokeje v Čechách, neboť hráči si přivezli mnoho zkušeností, které mohli předávat a napomohli tím zvýšení kvality ledního hokeje na českém území. Důležitost těchto zkušeností se potvrdila na dalším mezinárodním turnaji, tentokrát mistrovství Evropy v Berlíně roku 1911, na kterém národní tým získal první zlaté medaile. Tento obrovský úspěch dokázal tým zopakovat v letech 1914, 1922, 1925 a 1929. Velký medailový úspěch zopakovala československá reprezentace také na Olympijských hrách v Antverpách v roce 1920, kde obsadila třetí pozici a bronzové medaile získala také na domácím mistrovství světa na pražské Štvanici v roce 1933.²⁸

---

²⁷ History of Ice Hockey. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www.iihf.com/en/statichub/4808/history-of-ice-hockey>

²⁸ Historie hokeje. *Historie hokeje* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://historiehojeje.cz/>

I přes existenci několika hokejových klubů v Československu stále neexistovala hokejová liga, která by kluby spojovala v jedné pravidelné soutěži. Výsledkem snahy takovou soutěž vytvořit byla Československá hokejová liga vzniknuvší v roce 1936, která byla přerušena jen v období 2. světové války. V tomto období byla liga rozdělena na Českomoravskou ligu, která se hrála v Protektorátu Čechy a Morava, a Slovenskou ligu na území Slovenského státu. S mnohými změnami, ať už se jednalo o změny systému soutěže, pravidel či počtu týmů, tato soutěž pokračovala až do rozpadu Československa, kdy byla vytvořena samostatná hokejová soutěž České republiky.²⁹

1.2 Vztah sportu a práva

Stejně jako u kategorizace, ani u pojmenování právní kategorie, které se odvíjí nejen od otázky, zda se jedná o samostatné právní odvětví, nepanuje naprostá shoda. Již v roce 2001 se touto problematikou zabýval jeden z předních právníků v oblasti sportu Mgr. Michal Králík, Ph.D., který se ve své knize *Právo ve sportu*³⁰ zabýval tím, zda se dá hovořit o sportovním právu či je, v té době více používaný, pojem „sport a právo“ výstižnější. Hlavním úskalím této problematiky je, že sport je z většiny upraven právními normami obecnými či právními normami jiných právních odvětví, které pouze obsahují ustanovení konkrétně se zabývající sportem. Právní úprava je tedy velmi roztržštěná a neexistuje příliš právních norem, které by se zabývaly výlučně sportem. Avšak problémů při vyčlenění samostatného právního odvětví je více, ať už se jedná o otázku vhodnosti a účelnosti či dokonce potřeby³¹ samostatného odvětví nebo o otázku metody právní regulace či náročnost vyčlenění předmětu, která souvisí s problematikou definování sportu, s kterou se potýká nejen sportovní věda, ale také věda právní.³²

Hlavním hlediskem, jak již bylo zmíněno, kategorizace sportovního práva je, co lze do rámce sportovního práva normativně zařadit. Hlavní skupinou jsou právní normy

---

²⁹ GUT, Karel a Václav PACINA. *Malá encyklopedie ledního hokeje*. Olympia, 1986. ISBN 27-010-86.

³⁰ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1.

³¹ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 154

³² KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1. s. 9

ústavní, zákonné a podzákonné. Dle obsahu lze pak normy dělit na právní normy obecné povahy, které ač se o sportu vůbec zmiňovat nemusí či sport nebyl důvodem přijetí těchto norem, lze je na sport aplikovat³³, dále normy obecné povahy, které ač jsou stále obecnými normami, obsahují ustanovení sportem se přímo zabývající a aplikovatelné výlučně na sport³⁴ a v neposlední řadě se jedná o sportovní legislativu, tedy právní normy zabývající se výlučně sportem či normy přijímané pouze za účelem úpravy sportovního odvětví.^{35,36}

Druhou skupinou, kterou lze považovat za vedlejší, jsou normy, k jejichž přijetí existuje zákonný základ, ale sami právní normou nejsou. Do této skupiny lze zařadit zejména vnitřní řády sportovních organizací, ať už se jedná o spolky či o obchodní společnosti, disciplinární řády či pravidla samotných sportů. Obecně takové předpisy lze považovat za projev autonomie sportovních organizací v organizovaném systému sportovního odvětví. Nelze také opomenout ad hoc pravidla, která vznikají na smluvním základu, která upravují práva mezi dvěma zúčastněnými skupinami, která reflektují výše zmíněné normy a jsou uzpůsobena potřebám konkrétních upravovaných případů.³⁷

Není tedy sporu o tom, zda odvětví upravující sport existuje či nikoliv, ovšem jsou neshody o tom, zda samostatnost tohoto odvětví je dostatečná k tomu, aby bylo možné hovořit o sportovním právu či zda je takového samostatného odvětví potřeba. Od roku 2001, kdy se touto otázkou zabýval výše zmíněný Mgr. Michal Králík, Ph.D., jehož

---

³³ Příkladem lze uvést zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, který se sportem zabývá v § 34, který říká, že „Závislá práce nezletilých mladších než patnáct let nebo nezletilých, kteří neukončili povinnou školní docházku, je zakázána. Tito nezletilí mohou vykonávat jen uměleckou, kulturní, reklamní nebo sportovní činnost za podmínek stanovených jiným právním předpisem.“. Sport je tedy v této normě zmíněn, avšak nelze uvažovat nad tím, že by byl jen toto ustanovení bylo přijato za účelem úpravy sportu.

³⁴ Příkladem lze uvést zákon č. 373/2011 Sb. o specifických zdravotních službách, který se sportem výlučně zabývá v § 51 odst. 4 písm. b), c), které se věnují zdravotnímu posudku o zdravotní způsobilosti k organizovanému, neorganizovanému a vrcholovému sportu. Lze tedy uzavřít, že ačkoliv tento předpis nebyl přijat za účelem výlučné úpravy sportu, tato konkrétní ustanovení ano a nelze je aplikovat na jiné oblasti.

³⁵ Příkladem lze uvést zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, který se zabývá postavením sportu ve společnosti jako veřejně prospěšné činnosti poskytované v celospolečenském zájmu a stanoví úkoly ministerstev, jiných správních úřadů a působnost územních samosprávních celků při podpoře státu. Je tak zcela jasné, že se jedná o normu zabývající se výlučně odvětvím sportu a za tímto účelem byla také přijata.

³⁶ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 149-150

³⁷ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 150-151

závěr o existenci samostatného odvětví byl negativní, se v této oblasti mnohé změnilo a změnila se také frekvence užívání pojmu sportovního práva, ať už se jedná o používání správné či nikoliv. Nejen z hlediska vývoje sportovní legislativy, ale také z hlediska smyslu, který sportovní právo sleduje, jsem toho názoru, že se o samostatném právním odvětví stále nedá hovořit a myslím si, že pokud se o vzniku samostatného odvětví v budoucnu dalo přemýšlet, základem by měl být obecný právní předpis zaměřený výlučně na sport, nikoliv jen na jeho podporu ze strany státu, na antidopingovou problematiku či na úrazy při sportu. Zároveň je však důležité mezinárodní hledisko tohoto pojmu a porovnání, jakým směrem směřuje sportovní legislativa v jiných evropských státech.

Samotný pojem sportovního práva se odvíjí od více etablovaných pojmů, kterými jsou kupříkladu športové právo, sports law, Sportrecht či prawo sportowe.³⁸ Tyto pojmy však vycházejí z poměrně širší sportovní legislativy daných právních řádů, kterými český právní řád dosud nedisponuje, a ačkoliv by se z mezinárodního či nadnárodního hlediska o samostatném právním odvětví dalo hovořit, Česká republika je v této oblasti oproti jiným státům pozadu.

Lze tak uzavřít, že sportovní právo, dle některých odborníků samostatné odvětví práva a dle jiných nikoliv, je interdisciplinární právní odvětví, které čerpá jak z norem práva soukromého a práva veřejného, tak z národní i mezinárodní legislativy či z judikatury českých i evropských a mezinárodních soudů. Je bezesporu, že s vývojem sportu souvisí také potřeba jeho regulace, která tento vývoj musí reflektovat i do budoucna a reagovat na něj.

---

³⁸ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1.s. 141

2 Sportovní legislativa

Jak již bylo řečeno, s vývojem sportu souvisí také potřeba jeho regulace. K největším změnám regulace sportu došlo především ve 20. století, ve kterém se měnilo vnímání sportu jako takového, přičemž právo na sport se postupně dostává mezi základní lidská práva a změna či zvýšení regulace se dá z velké části přičítat značné komercializaci sportu.³⁹ Vzhledem k tomu, že se sportovní právo nedá považovat za samostatné právní odvětví, ale pouze za soubor právních norem, které regulují sport, není divu, že je sportovní legislativa roztržena ve spoustě právních předpisů různých právních odvětví a o různé právní síle. Regulaci sportu nalezneme v mezinárodních smlouvách a úmluvách, v právu Evropské unie, v národním právním řádu, a to jak v zákonných, tak podzákonných předpisech, ale také v předpisech jednotlivých sportovních spolků.

Nejedná se však jen o regulaci sportu jako takového, ale veškerých vyskytujících se fenoménů okolo sportu. Pro sport jsou velmi důležité právní předpisy upravující právní postavení profesionálních sportovců, vznik a organizaci spolků či obchodních společností, dále právní předpisy řešící antidopingovou problematiku, podvody a podplácení nejen rozhodčí, úrazy při sportu a v neposlední řadě také autonomní právní regulace působící pouze inter partes, která může být vytvořena či dobrovolně přijata projevem vůle stát se členem organizace.

2.1 Právní úprava sportu v ČR

Český právní řád se z pohledu sportovního práva vyznačuje nedostatkem právních předpisů řešící výlučně sportovněprávní problematiku. Velmi často dochází k užívání obecných právních předpisů, které se o sportu v nejmenším nezmiňují, avšak regulace, kterou tyto předpisy obsahují, se dá na problematiku sportu aplikovat.

Na úrovni ústavního pořádku není sportovní problematika nijak výslovně řešena, avšak některé hlavní principy a základní práva, které obsahuje ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů, se dají pod

---

³⁹ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 5

sportovní problematiku subsumovat, zejména právo shromažďovat se a sdružovat se, ale také jiná práva z hlavy čtvrté věnující se hospodářským, sociálním a kulturním právům.⁴⁰

Hlavním zákonným předpisem českého právního řádu, který se celý výslovně věnuje sportu, je zákon o podpoře sportu, který se věnuje sportu z pohledu veřejně prospěšné činnosti a je zaměřen zejména na podporu sportu ze strany státu. K tomuto účelu byla tímto zákonem zřízena Národní sportovní agentura, hlavní činitel v oblasti poskytování dotací sportu a významných sportovních akcí, která je ústředním správním úřadem ve věcech podpory sportu, turistiky a sportovní reprezentace státu.⁴¹ Také Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Ministerstvo obrany, Ministerstvo vnitra, Ministerstvo zdravotnictví, Ministerstvo pro místní rozvoj a ostatní ministerstva v rámci svých kompetencí a územně samosprávné celky mají v oblasti podpory sportu své role.⁴² Z důvodové zprávy vyplývá, že mezi hlavní důvody přijetí tohoto zákona se řadí, mimo hlavní myšlenky a cíle sportu, především daňové příjmy státu z profesionálního sportu a oblast státní sportovní reprezentace, jejíž výsledky zvyšují prestiž České republiky na mezinárodním poli.⁴³

Druhým zákonem, který se věnuje čistě sportovní problematice, je zákon č. 60/2000 Sb., o ochraně olympijských symbolik, který byl přijat za účelem splnění svěřené odpovědnosti odpovídat na území České republiky za ochranu olympijského symbolu, vlajky, ohně a hesla, která byla Českému olympijskému výboru svěřena v rámci Olympijské charty. Důvodem potřeby přijetí tohoto zákona pak bylo zejména neratifikování Nairobské smlouvy z roku 1982 a absence právní úpravy ochrany olympijských symbolik.

Zákon upravuje práva a povinnosti související s užíváním olympijských symbolik, kterými jsou olympijský symbol, olympijská vlajka, olympijské heslo, olympijský oheň, olympijská pochodeň, olympijská hymna, olympijské emblémy a výrazy

---

⁴⁰ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 12

⁴¹ § 3 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

⁴² § 4-6 zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

⁴³ Důvodová zpráva k zákonu č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu: Obecná část. *Beck-online* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www-beck-online-cz.ezproxy.is.cuni.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqgayv6mjrgvpwi6q&rowIndex=0>

„olympijský“ a „olympiáda“. Zákon mimo jiné upravuje řešení sporů týkajících se těchto práv a zakotvuje Český olympijský výbor.^{44,45}

Jak již bylo několikrát řečeno, sport je z většiny upraven zákonnými předpisy, které se sportem zabývají výslovně jen v určitých ustanoveních či se na sport aplikují ustanovení, která se o sportu vůbec nezmiňují.

Jedním z takových zákonných předpisů je zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „**Občanský zákoník**“). Na oblast sportu se aplikuje značné množství ustanovení tohoto zákona. Zejména se užije úprava spolků v § 214-302 občanského zákoníku, neboť stále mnoho zejména menších sportovních klubů má formu spolku. Na sport se dále aplikují ustanovení o smlouvách (§ 1724-1788), především z důvodu absence právní úpravy sportovních smluv v českém právním řádu, které se tak řídí úpravou smluv sui generis. Dochází také k aplikaci ustanovení o odpovědnosti, kdy opět v českém právním řádu absentuje úprava odpovědnosti při úrazu při sportu (prevenční povinnost) a aplikuje se tak obecná úprava odpovědnosti za ublížení na zdraví (§ 2958 a násl.). Nejčastěji aplikovaným ustanovením občanského zákoníku ve spojitosti s odpovědností za úrazy při sportu je bez rozporu §2900 a násl., který upravuje prevenční povinnost.⁴⁶

Dalšími zákony obsahující regulaci aplikovatelnou na sport jsou například zákon č. 90/2012, o obchodních společnostech a družstvech, který upravuje organizaci a fungování akciových společností a společností s ručením omezeným, což jsou formy společností, které užívají zejména větší sportovní kluby. Namátkově je možné zmínit zákoník práce a zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o živnostenském podnikání**“), které oba svým způsobem upravují postavení profesionálního sportovce.⁴⁷ V neposlední řadě nelze opomenout zákony z odvětví finančního práva, zejména pak daňové předpisy či předpisy zabývající se účetnictvím, zákonné předpisy z oblasti státního sociálního

---

⁴⁴ Zákon č. 60/2000 Sb., o ochraně olympijských symbolů

⁴⁵ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 13

⁴⁶ Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

⁴⁷ K tomu více v dalších kapitolách

zabezpečení, ať už jde o různé formy pojištění či o sociální zabezpečení či zákonné předpisy věnující se protiprávním jednáním ve formě trestných činů či přestupků.

2.1.1 Úprava ledního hokeje v ČR

Lední hokej jako takový není v českém právním řádu upraven žádnou podzákonnou, zákonnou či ústavní normou, nýbrž je upraven normami, které jsou vydávány na základě zákona, ale samy tuto formu nemají.

Nejdůležitější organizací českého ledního hokeje, vydávající takové normy, je Český svaz ledního hokeje z.s. (dále jen „ČSLH“). Jak již z názvu této organizace vyplývá, jedná se o spolek, který je upraven občanským zákoníkem, dle kterého zakladatelé spolku založí spolek, shodnou-li se na obsahu stanov, přičemž stanovy musí obsahovat název a sídlo spolku, účel spolku, práva a povinnosti členů vůči spolku, popřípadě určení způsobu, jak jim budou práva a povinnosti vznikat a určení statutárního orgánu. Z hlediska norem je pak nejdůležitější článek 2 odst. 2 písm. f) Stanov ČSLH ze dne 18.06.2022 (dále jen „**Stanovy ČSLH**“), který mezi hlavní úkoly a předmět činnosti ČSLH řadí vydávání předpisů a řádů s celostátní působností, jimiž jsou především soutěžní, přestupní a disciplinární řád dle oblasti působnosti, registrační řád a další, přičemž tyto předpisy vydává nejvyšší orgán ČSLH, kterým je konference ČSLH.⁴⁸

Soutěžní a disciplinární řád je jedním z nejdůležitějších předpisů vydávaných konferencí ČSLH, který upravuje organizaci soutěží, zejména pak řízení soutěží, zařazování družstev do soutěží, právo účasti v soutěžích, postupy a sestupy družstev do soutěží vyšších či nižších úrovní, věkové kategorie a seznamy hráčů. Dále upravuje organizaci samotných hokejových utkání, jejich termíny a místo konání, povinnosti klubu pořadajícího i hostujícího, náležitosti a povinnosti členů družstev a jiné náležitosti související s hokejovým utkáním. Tento řád upravuje také systémy hokejových soutěží a hodnocení výsledků v těchto soutěžích dosažených. Disciplinární část tohoto řádu definuje disciplinární provinění, podává výčet

---

⁴⁸ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Stanovy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/1-stanovy-cslh.pdf>

disciplinárních trestů a orgánů a upravuje postup disciplinárního jednání, včetně možnosti opravného řízení.⁴⁹

Konference ČSLH vydává také přestupní řády, konkrétně Přestupní řád pro kluby extraligy a I. ligy⁵⁰, který upravuje evidenci hráčů, smluvní vztahy mezi klubem a sportovcem, postoupení práv na hráče, ohlášení přestupu a hostování a v neposlední řadě upravuje smírčí komisi, která řeší spory mezi kluby či mezi klubem a sportovcem a Přestupní řád mimo klubů extraligy a I. ligy⁵¹, upravující náležitosti žádostí o přestup nebo hostování, rozhodování o přestupech a hostování, oznamování o rozhodnutí, odstupné a odvolání proti rozhodnutí registračního oddělení.

Registrační řád⁵² se zabývá registrací hráčů, kteří se chtějí zúčastnit sportovních soutěží v ledním hokeji, přičemž se nejedná o hráče podléhající registraci dle Přestupního řádu pro kluby extraligy a I. ligy. Takovou registrací se rozumí způsob, jakým se zajišťuje příslušnost k určitému klubu a účast sportovce na sportovních soutěžích bez ní není možná. V neposlední řadě pak konference ČSLH vydává Arbitrážní řád⁵³, který slouží jako základní norma pro arbitrážní řízení, která vede arbitrážní komise ČSLH a řeší spory mezi členy ČSLH a spory mezi členy a orgány ČSLH, jejichž řešení není upraveno žádným předpisem ČSLH a které se nepodaří vyřešit smírem.

Druhou významnou organizací vydávající předpisy upravující české hokejové poměry je zájmové sdružení právnických osob Asociace profesionálních klubů ledního hokeje (dále jen „APK LH“), jejíž hlavním účelem a předmětem činnosti je organizace, řízení, rozvoj a zabezpečení nejvyšší hokejové soutěže v České republice, tedy Extraligy ledního hokeje (dále také „ELH“), zastupování členů APK LH, kterými jsou jednotlivé hokejové kluby, navenek či podpora výchovy a rozvoje mládeže.

---

⁴⁹ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Soutěžní a disciplinární řád*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-11-16-soutezni-a-disciplinari-rad-zmeny-.pdf>

⁵⁰ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Přestupní řád pro kluby extraligy a I. ligy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-06-18-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i.-ligy.pdf>

⁵¹ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Přestupní řád mimo klubů extraligy a I. ligy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-06-18-prestupni-rad-mimo-klubu-extraligy-a-i.-ligy.pdf>

⁵² ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Registrační řád*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-05-01-registracni-rad.pdf>

⁵³ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Arbitrážní řád*. In: 2016. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/redactor/6-arbitrn-d.pdf>

Hlavními předpisy vydávanými APK LH jsou zejména Licenční řád ELH⁵⁴, který upravuje podmínky, za kterých se hokejové družstvo člena APK LH může zúčastnit Extraligy ledního hokeje, Herní řád ELH⁵⁵ zabývající se v rámci Extraligy ledního hokeje herním systémem, systémem postupu a sestupu, organizací utkání, postupem při vetování rozhodčí a pravidly pro uplatnění tzv. trenérské výzvy. Stejně jako ČSLH, také APK LH vydává Disciplinární řád ELH⁵⁶, který upravuje disciplinární provinění jednotlivců nebo kolektivů činných v Extralize ledního hokeje porušením předpisů APK LH i ČSLH, jiných předpisů upravujících činnosti v ledním hokeji i sportu obecně či samotných pravidel ledního hokeje. S Disciplinárním řádem ELH souvisí také Odvolací řád APK LH⁵⁷, který upravuje odvolací řízení o odvoláních podaných proti rozhodnutím disciplinárních orgánů.

Závaznost vnitřních spolkových předpisů, ať už se jedná o předpisy ČSLH či APK LH, je založena na členském principu. Jak vyplývá z článku 4 odst. 1 stanov ČSLH, „členy se mohou stát fyzické osoby a právnické osoby mající provozování ledního hokeje nebo para hokeje v předmětu své činnosti“ a z článku 5 odst. 1 stanov APK LH „členy Asociace mohou být pouze právnické osoby se samostatnou právní subjektivitou, pokud splňují ostatní podmínky uvedené v těchto Stanovách“.⁵⁸ Členy těchto spolků se tak stávají hokejové kluby. Jejich vnitřní předpisy se tak stávají závaznými pro jednotlivé profesionální hráče ledního hokeje podpisem profesionální hráčské smlouvy.

---

⁵⁴ ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Licenční řád pro účast v extralize ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: https://www.apklh.cz/files/media_files/0/r3k7t/licencni-rad-pro-ucast-v-elh.pdf

⁵⁵ ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Herní řád tip sport extraligy ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-08-03-herni-rad-tipsport-elh-2022-2023.pdf>

⁵⁶ ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Disciplinární řád extraligy ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/disciplinari-rad-elh.pdf>

⁵⁷ ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Odvolací řád*. In: 2022. Dostupné také z: https://www.apklh.cz/files/media_files/0/yw5y0/odvolaci-rad-apk-lh.pdf

⁵⁸ ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Stanovy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/1-stanovy-cslh.pdf>

2.2 Mezinárodní právní úprava

Sport je fenomén mající vliv na rozsáhlou škálu světových zájmů, ať už se jedná o sociální a kulturní rozvoj, podporu míru, mezinárodní spolupráci či solidaritu⁵⁹, a tak není divu, že ani sport neunikl pozornosti mezinárodních organizací a je středobodem mnohých mezinárodních smluv. Organizacemi, na jejichž půdě vznikají mnohostranné mezinárodní smlouvy jsou především Rada Evropy a UNESCO.

Mezi obecné mezinárodní dokumenty věnující se sportovnímu odvětví patří zejména Evropská charta sportu, jejíž hlavní ideou je právo na sport a podává výčet způsobů, jakými mají jednotlivé signatářské státy přizpůsobit své sportovní prostředí tak, aby toto individuální právo bylo z pohledu občanů uplatnitelné. Další významnou obecnou mezinárodní chartou v této právní oblasti je Mezinárodní charta tělesné výchovy a sportu vydaná pod záštitou UNESCO, která se totožně zabývá právem na sport, přičemž celá Charta se od tohoto základního principu odvíjí.⁶⁰ Jako poslední je možné uvést Evropskou chartu sportu pro všechny z roku 1974, která, jak již vyplývá z názvu této Charty, se zaměřuje zejména na přístup k sportu bez diskriminace z hlediska věku, pohlaví, profese či osobních prostředků.⁶¹

Poměrně dominantní oblastí, která je mezinárodními smlouvami upravena, je otázka dopingu. První mezinárodní smlouvou v této oblasti byla na půdě Rady Evropy v roce 1990 přijata Evropská antidopingová úmluva, která mimo jiné stanoví povinnost smluvních států respektovat kontroly ze strany mezinárodních organizací⁶², které je nutné provádět za účelem ochrany ideálů a principů sportu, zdraví sportovců, ale také za účelem podpory morální a fyzické výchovy. Druhou důležitou mezinárodní smlouvou je Mezinárodní úmluva proti dopingu ve sportu z roku 2007, kterou vydalo UNESCO, jejímž cílem je celosvětový boj proti dopingu nejen na úrovni profesionálního sportu.

---

⁵⁹ KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1. s. 179

⁶⁰ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 171

⁶¹ KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1. s. 170

⁶² MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 7

Také na další problematiky se sportem přímo či nepřímo související nalezneme řadu mezinárodních dokumentů. Oblastí tzv. „matchfixingu“ neboli manipulace se sportovními soutěžemi či sportovními výsledky se zabývá Úmluva Rady Evropy o boji proti manipulaci se sportovními soutěžemi z 18.09.2014. Účelem této úmluvy je boj proti manipulaci se sportovními soutěžemi v zájmu ochrany integrity sportu a sportovní etiky. Hlavními cíli k dosažení tohoto účelu jsou „*předcházení, odhalování a trestání vnitrostátní a nadnárodní manipulace s vnitrostátními a mezinárodními sportovními soutěžemi a podpora vnitrostátní a mezinárodní spolupráce v rámci boje proti manipulaci se sportovními soutěžemi mezi dotčenými veřejnými orgány, a také s organizacemi působícími v oblasti sportu a sportovních sázek*“.⁶³ Úmluva Rady Evropy o komplexním přístupu k ochraně, bezpečnosti a poskytování služeb při fotbalových zápasech a dalších sportovních akcích⁶⁴ se zabývá problematikou násilného chování sportovních, zejména fotbalových fanoušků, ve spojitosti s profesionálními fotbalovými zápasy.

2.2.1 Úprava ledního hokeje

Nejdůležitější mezinárodní organizací v oblasti ledního hokeje je, již v kapitole o historii ledního hokeje zmíněná, *International Ice Hockey Federation*, v překladu Mezinárodní federace ledního hokeje (dále jen „*IIHF*“). Lední hokej je sportem, který se ve své podobě může lišit v různých částech světa, je proto velmi důležité, aby pravidla tohoto sportu byla jednotná, zejména s ohledem na mezinárodní klání. Z tohoto důvodu IIHF vydává každý rok Pravidla ledního hokeje, které následně národní hokejové svazy překládají do vlastního jazyka.

Pravidla ledního hokeje v první řadě obsahují hodnoty, na kterých by měl být lední hokej postaven. Takovými hodnotami jsou zejména solidarita, integrita, vášeň, kázeň, respekt, dovednosti a dodržování zásad hry. Hlavní částí tohoto dokumentu jsou však samotná pravidla ledního hokeje, která jsou rozdělena do 12 rozsáhlých částí. První tři

---

⁶³ EVROPSKÁ KOMISE. *Úmluva Rady Evropy o boji proti manipulaci se sportovními soutěžemi*. 2015. Dostupné také z: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:453dfd42-c0ed-11e4-bbe1-01aa75ed71a1.0007.01/DOC_2&format=PDF

⁶⁴ RADA EVROPY. *Úmluva Rady Evropy o komplexním přístupu k ochraně, bezpečnosti a poskytování služeb při fotbalových zápasech a dalších sportovních akcích*. 2019. Dostupné také z: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2019-39>

části regulují záležitosti mimo samotnou hru, zejména pak hrací plochu a její rozměry, týmy a kapitánství a v neposlední řadě výstroj hráčů a puky. Pátá část se věnuje rozhodčím, jejich nominacím na zápasy, pravidlům pro hlavní i čárové rozhodčí, ale i jiným činitelům dohlížejícím na správný průběh klání. Čtvrtá, šestá, sedmá, osmá a devátá část se obsahují regulaci porušení pravidel hry, zejména v podobě faulů ve hře, které jsou diferencovány na fauly fyzické, fauly omezující, fauly holí a jiné přestupky. První z vyjmenovaných částí pak upravuje druhy trestů, které je možné za tyto prohřešky udělit, včetně dodatečných disciplinárních řízení. Desátá část je věnována průběhu hry a poslední dvě části řeší ženský a juniorský hokej.

IIHF však, mimo pravidel ledního hokeje, vydává také řadu předpisů, které se zaměřují na všechny okolnosti sportovních akcí pořádaných právě touto mezinárodní organizací. Základním dokumentem v tomto ohledu jsou *IIHF Sport Regulations*, které se zabírají zejména organizací Mistrovství světa v ledním hokeji, regulují nejen průběh hry, ale také systém celého turnaje či dohlížení na dodržování veškerých pravidel na ledě i mimo led. S pravidly ledního hokeje dále úzce souvisí *IIHF Disciplinary Code*, který upravuje disciplinární řízení v případě porušení jakýchkoliv předpisů vydaných právě IIHF a zakotvuje subjekty v tomto řízení činné. IIHF vydává také přestupní řád, *IIHF International Transfer Regulations*, který se zabývá zejména přestupy hráčů s ohledem na účast na turnajích IIHF či na olympijských hrách. V neposlední řadě IIHF reguluje také zdravotní stránku ledního hokeje. *IIHF Medical Regulations* je předpisem, který je vydán za účelem péče o zdraví profesionálních hokejistů a *IIHF Anti-Doping Code* upravuje protidopingová pravidla, včetně dopingových kontrol.⁶⁵

Ačkoliv jsou všechny tyto předpisy omezeny působností pouze na sportovní turnaje pořádané IIHF, je potřeba je vnímat jako předpisy vydávané mezinárodní autoritou v oblasti ledního hokeje a není tak divu, že mnohé tyto předpisy mohou sloužit jako podklady pro předpisy národních hokejových svazů.

Sport plní ve společnosti velice důležitou, nejen ekonomickou, úlohu, a tak není divu, že neunikl ani pozornosti Evropské unie. Avšak směrnice a nařízení zabývající se čistě sportovní tematikou nenalezneme, a to zejména vzhledem k rozsudku

---

⁶⁵ Všechny předpisy IIHF jsou dostupné na <https://www.iihf.com/en/statichub/4719/rules-and-regulations>

Soudního dvora EU ve věci *Walrave a Koch v. Association Union Cycliste Internationale a další*, ve kterém Soudní dvůr EU vyslovil názor, že regulace sportovní činnosti náleží do působnosti Evropské unie pouze v případě, že se jedná o ekonomickou činnost.⁶⁶ I tak však obecnou úpravu, především související s právem na sport a jinými základními politikami, nalezneme i v základních dokumentech Evropské unie.

Smlouva o fungování Evropské unie se o sportu zmiňuje v článku 6, který říká, že „Unie má pravomoc provádět činnosti, jimiž podporuje, koordinuje nebo doplňuje činnosti členských států. Oblasti těchto činností na evropské úrovni jsou ... všeobecné vzdělávání, odborné vzdělávání, mládež a sport.“ Toto je dále rozvedeno článkem 165, který s ohledem na společenskou a výchovnou funkci sportu konkretizuje činnost Evropské unie v této oblasti na „rozvoj evropského rozměru sportu podporou spravedlivého a otevřeného sportovního soutěžení a spolupráci mezi subjekty odpovědnými za sport, jakož i ochranu fyzické a mravní integrity sportovců, obzvláště mladých sportovců“.⁶⁷

Hlavním dokumentem Evropské unie zabývajícím se výlučně sportem je koncepční materiál Bílá kniha o sportu, který byl předložen k projednání Evropskou komisí 11.7.2007. Tento dokument má představovat budoucí směr, kterým by politika Evropské unie v oblasti sportu měla směřovat. Bílá kniha o sportu se ve značném rozsahu věnuje společenské roli sportu, ať už z pohledu tělesné aktivity směřující k utužení zdraví, posilování role sportu v oblasti vzdělávání a odborné přípravy či využití sportu pro účely sociální integrace. Tento dokument se však zaměřuje také na profesionální stránku sportu, především pak na jeho hospodářský rozměr a organizaci. Cílem tohoto koncepčního nástroje však není regulace sportu ze strany Evropské unie, nýbrž rozvinutí sociálního dialogu a posílení spolupráce států a organizací problematikou sportu se zabývajících.⁶⁸

---

⁶⁶ Rozsudek soudního dvora EU ze dne 12.12.1974, *Walrave a Koch v. Association Union Cycliste Internationale a další*, C-36/74

⁶⁷ Konsolidované znění Smlouvy o fungování Evropské unie: *Úřední věstník EU*, C 236/49, 26.10.2012. Dostupné také z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012E/TXT>

⁶⁸ Komise evropských společenství. Bílá kniha o sportu. 2007

2.3 Srovnání české právní úpravy sportu s jinými právními řády

Jak se z předchozích kapitol může zdát, česká právní úprava sportu je nedostatečná, a to i v porovnání s jinými, nejen evropskými, státy. Důvodem této velmi řídké právní úpravy může být snaha zákonodárce nezasahovat do vnitřních vztahů sportovních organizací a ponechat jejich fungování čistě na soukromoprávním základě. Může to být dáno tím, že Česká republika v oblasti práva a sportu zaspala a tento nedostatek se prozatím nepodařilo napravit. Ať už je důvod nedostatku právní úpravy sportu v českém právním řádu jakýkoliv, s ohledem na následující odstavce je bezpečné říci, že je poměrně ojedinělý.

Porovnání, které se na první pohled nabízí jako logické je porovnání se Slovenskou republikou. Slovenský zákon č. 440/2015 Z.z., o športe (dále jen „**Zákon o športe**“), jak už při porovnání názvů s českým zákonem č. 115/2001 Sb., má za úkol daleko podrobnější úpravu sportovního prostředí, přičemž tato úprava je zároveň daleko invazivnější, co se zásahu státu do soukromoprávních poměrů jednotlivých subjektů týče. Zákon o športe poskytuje obsáhlou právní úpravu sportu, která je zaměřena zejména na vymezení osob ve sportu, kterými jsou sportovec, sportovní odborník, sportovní organizace, národní sportovní organizace a sportovní reprezentace.⁶⁹ Dále, a já tuto úpravu považuji za nejdůležitější, nabízí zákon o športe úpravu právních vztahů při sportovní činnosti. Tato úprava poskytuje úpravu nejen smluvní vztahů ve sportu profesionálním, ale také ve sportu amatérském a zabývá se taktéž pro sport velmi důležitými sponzorskými smlouvami.⁷⁰ V neposlední řadě upravuje tento zákon řešení sporů ve sportu, působnost orgánů veřejné moci a orgánů veřejné správy v oblasti sportu, financování sportu, informační systém sportu, vzdělávání ve sportu, opatření proti negativním jevům ve sportu a správní delikty a přestupky.⁷¹

Jak je patrné, zákon o športe upravuje soukromoprávní i veřejnoprávní hlediska sportu a podává velmi komplexní úpravu téměř všech hledisek, které je třeba ze strany státu korigovat a kterým je třeba dávat určité limity. Je pak na posouzení každé osoby

---

⁶⁹ § 4 až § 30 zákona č. 440/2015 Z.z., o športe. Dostupné také z: <https://www.zakonypreludi.sk/zz/2015-440>

⁷⁰ § 31 až § 51 zákona č. 441/2015 Z.z., o športe. Dostupné také z: <https://www.zakonypreludi.sk/zz/2015-440>

⁷¹ § 52 až § 96 zákona č. 440/2015 Z.z., o športe. Dostupné také z: <https://www.zakonypreludi.sk/zz/2015-440>

individuálně, zda je vhodnější přístup v České republice, která ponechává subjektům ve sportovním prostředí volnost, alespoň co se soukromoprávních ujednání týče či zda je vhodnější razantnější zásah státu do sportovního prostředí jako je tomu v případě Slovenské republiky.

Když zůstaneme stále u našich geografických sousedů, úpravu sportu v Polsku komplexně podává Ustawa ze dne 25. července 2010 o sporcie (dále jen „**Ustawa o sporcie**“).⁷² Ustawa o sporcie se zaměřuje zejména na zásady organizace sportu a samotného provozování sportu. Podává úpravu sportovních klubů a asociací, dohledu na tyto kluby a asociace, státní podporu sportu, bezpečnost ve sportu, kvalifikaci aktérů ve sportovním prostředí, boj proti dopingu, disciplinární odpovědnost a řešení sporů, a v neposlední řadě trestněprávní hlediska ve sportu.

Také Maďarsko má komplexní úpravu sportu, konkrétně se jedná o 2004. évi I. törvény a sportról⁷³, tedy v překladu zákon č. 1 z roku 2004 o sportu, která se příliš neliší od výše zmíněné polské či slovenské právní úpravy a podává úpravu jak soukromoprávního, tak veřejnoprávního hlediska sportu. Mnoho dalších evropských právních řádů obsahuje zákon upravující sport komplexně. Příkladem je možné uvést francouzský Code du Sport⁷⁴, irský Sport Ireland Act 2015⁷⁵ a mnoho dalších zemí, jako je Rakousko, Německo, Španělsko, Chorvatsko, Slovinsko či Litva. Nejedná se však jen o evropskou zvyklost mít ve svém právním řádu zákon upravující sport, když takovýto předpis má i Japonsko⁷⁶, Čína⁷⁷ či Kanada⁷⁸.

Je však jasné, což vyplývá i z faktu, že první sportovní předpisy byly vydány již na začátku 90. let, jako tomu bylo například ve Španělsku či v Litvě, ale zároveň některé

---

⁷² *Ustawa o sporcie*. Anglické znění. Dostupné také z: https://s3-eu-west-1.amazonaws.com/fs.siteor.com/msport/files/DWM%20files/Act_on_Sport.pdf?1453454817

⁷³ *2004. évi I. törvény a sportról*. Dostupné také z: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=a0400001.tv,%20resp.%20anglick%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD%20http://www.aikido-%20szakszovetseg.hu/doc/lawonsport.pdf>

⁷⁴ *Code du Sport*. Dostupné také z: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006071318/LEGISCTA000006096664/#LEGISCTA000006096664

⁷⁵ *Sport Ireland Act 2015*. Dostupné také z: <https://www.irishstatutebook.ie/eli/2015/act/15/enacted/en/print.html>

⁷⁶ *The Basic Act on Sport*. Dostupné také z: https://www.mext.go.jp/a_menu/sports/kihonhou/attach/1336024.htm

⁷⁷ *National Sports Act*. Anglické znění. Dostupné také z: <https://law.moj.gov.tw/ENG/LawClass/LawAll.aspx?pcode=H0120001>

⁷⁸ *Physical Activity and Sport Act*. Dostupné také z: <https://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/P-13.4/>

zákony o sportu byly vydány až v posledních letech, že sportovní právo je stále velmi mladé právní odvětví a zákonodárci na potřebu toto odvětví podrobněji regulovat reagují poměrně pomalu. Je tak možná jen otázkou času, kdy i český právní řád bude mít svůj zákon o sportu, to však bude nejprve záležet na tom, zda se dojde k obecnému konsensu potřeby této komplexní úpravy, která prozatím v České republice nepanuje.

3 Právní vztah sportovce a klubu

Předchozí kapitoly se zabývaly právní úpravou sportovního prostředí a uzavřel jsem je kratší polemikou nad tím, zda bychom v České republice potřebovali podrobnější právní úpravu sportovního práva. Sportovní právo je však velmi široký pojem a některé oblasti svoji vlastní právní úpravu nevyžadují, protože již existující obecná právní úprava je natolik detailní, že by nová právní úprava vlastně neupravovala nic nového. To ovšem neplatí pro právní vztah sportovce a klubu, který je velmi specifickým právním vztahem na pomezí závislé práce a podnikání, který se tak musí řídit pouze obecnými ustanoveními občanského zákoníku, zákoníku práce či zákona o živnostenském podnikání. Tyto právní předpisy však neobsahují natolik dostatečnou právní úpravu aplikovatelnou na smlouvy o sportovní činnosti, a tak se mnohdy sportovcům, jakožto slabší straně v tomto právním vztahu, nedostává takové právní ochrany, která by se dala považovat za dostatečnou.

Není tak jednoznačné, zda profesionální sportovci jsou v postavení zaměstnance či osoby samostatně výdělečně činné. Jednoznačné však je, že u obou těchto případů nalezneme určité důvody, proč tomu tak není. Odpověď na tuto otázku je však poměrně zásadní, jelikož se od tohoto právního vztahu nadále odvíjí mnoho důležitých aspektů, kterými jsou daňové odvody, pojistné odvody, určení pracovní doby, podmínky uzavření a ukončení smlouvy či odpovědnost za porušení smluvních podmínek.⁷⁹

Touto otázkou se ostatně zabýval také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 29.11.2011, č.j. 2 Afs 16/2011-78 uzavřel, že „*Lze tak učinit dílčí závěr, že činnost profesionálního sportovce není jednoduše podřaditelná pod pojem „závislá práce“ ve smyslu zákoníku práce. Nelze proto vyloučit, resp. dokonce považovat za protiprávní, uzavírání i jiných než pracovních smluv mezi sportovci a jejich kluby. Tento závěr lze ostatně opřít i o faktickou situaci, kdy je v praxi obecně akceptováno, že profesionální sportovec může z daňového hlediska působit též jako OSVČ. K odklonu od této obecně akceptované praxe by proto musel existovat velmi silný důvod spočívající např. ve výslovné změně zákonné úpravy. Jinak totiž lze argumentovat i prostřednictvím určité*

---

⁷⁹ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 20

míry normativní síly fakticity. Současně však je třeba podotknout, že výše uvedené neznamená, že by mezi profesionálním sportovcem a klubem, za který hraje, pracovní smlouva uzavřena být nemohla či dokonce nesměla. Nejvyšší správní soud toliko zastává názor, že za současné situace značné nejasnosti právního postavení profesionálních sportovců stát nemůže vynucovat jen jednu z možných forem jejich smluvní spolupráce s kluby, a to ani prostřednictvím daňové politiky.“ Jen pro úplnost uvádím, že rozsudek se týkal profesionálního hráče ledního hokeje.

Na základě výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze uzavřít nejprve to, že nelze na základě zákonné úpravy jednoznačně určit, jaký typ smlouvy musí či má být mezi profesionálním sportovcem a klubem uzavřen, a dále lze uzavřít, že je třeba rozlišovat nejen mezi různými typy právního poměru mezi profesionálním sportovcem a klubem, ale bude se od těchto lišit také postavení sportovce provozující individuální sport. Rozlišení toho, zda se právní poměr profesionálního sportovce řídí občanským právem či pracovním právem je pak důležité nejen z pohledu intenzity působení právní úpravy na jednotlivé prvky tohoto právního vztahu, ale zejména z pohled působení na profesionální hráčské smlouvy a jejich jednotlivá ujednání.⁸⁰

3.1 Profesionální sport jako závislá práce

Pro posouzení, zda se v profesionálním sportu jedná o závislou práci je zpočátku nejdůležitější zaměřit se na to, co je závislá práce. Definicí nám podává § 2 odst. 1 zákoníku práce dle kterého závislou prací je „*práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*“ a její podmínky uvádí § 2 odst. 2 zákoníku práce, který upravuje, že závislá práce „*musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě*“. V neposlední řadě pak zákoník práce poskytuje také definici zaměstnance, kterým je dle § 6 tohoto zákona „*fyzická osoba, která se zavázala k výkonu závislé práce v základním pracovněprávním vztahu*“. Záměrem následujícího

---

⁸⁰ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 55

textu bude porovnání výše uvedených jednotlivých znaků závislé práce a osoby zaměstnance s reálným stavem a fungováním profesionálního sportovního prostředí, zejména v oblasti kolektivních sportů.

Prvním znakem závislé práce, který nám ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce podává je vztah podřízenosti a nadřízenosti zaměstnance a zaměstnavatele. Vztah podřízenosti zaměstnance v rámci výkonu závislé práce je také často řešeným tématem v praxi rozhodování Nejvyššího správního soudu. Dle závěru Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 20.01.2022, č.j. 9 Ads 97/2021-39, ale také řady dalších rozhodnutí, které souhlasí a následují tento názor, je vztah podřízenosti a nadřízenosti „*projevem osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. Jedná se o subjektivní kategorii, přičemž rozhodujícím je zejména to, jak své postavení vnímá zaměstnanec. Pro určení závěru o naplnění (i) tohoto znaku závislé práce musí správní orgány zkoumat, zda je taková závislost dána a co je její příčinou*“. Stejně tak, jak správní orgány musí vztah podřízenosti a nadřízenosti zkoumat u každého jednotlivého případu, je potřeba tuto závislost zkoumat také ve vztahu profesionálního kolektivního sportovce a sportovního klubu. Vztah sportovce a klubu je velmi specifický v tom, že narozdíl od běžné práce vzniká mnohdy ve velmi útlém věku a postupem času se v některých případech může vyvinout až ve vztah profesionálního sportovce se sportovním klubem. V tomto nízkém věku je však vztah podřízenosti mladého sportovce vůči klubu a jeho zaměstnancům nejsilnější, alespoň co se subjektivního vnímání sportovce týče. Sportovci jsou od dětských kategoriích vedeni k tomu, že trenér je autorita, která se má respektovat a poslouchat, a stejně je smýšlení dětí směřováno také vůči jiným osobám ve sportovním klubu figurujícím, ať už se jedná o manažery, majitele klubu či jiné zaměstnance.⁸¹ Toto subjektivní vnímání vztahu sportovce a trenéra, manažera či majitele klubu je tak tvořeno již v dětství a přetrvává do dospělosti, kdy sportovec již nevystupuje v pozici dítěte, které pouze dochází na tréninky, ale v pozici profesionálního sportovce, který se sportovní činností živí. Vztah podřízenosti však není pouze o respektu a poslouchání pokynů trenéra. Hráč ledního hokeje je podřízen takřka ve veškeré své činnosti alespoň jedné jiné osobě v klubu. V průběhu zápasu a při tréninku musí poslouchat pokyny všech trenérů, při

---

⁸¹ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 58

marketingových akcích se řídí pokyny většinou marketingových manažerů, při zranění se řídí pokyny klubového doktora a ve volném čase musí respektovat pravidla sportovního klubu co se životosprávy a vystupování na veřejnosti týče. Lze tedy uzavřít, že ve většině případů jsou sportovci, i z jejich subjektivního pohledu, podřízeni sportovním klubům a tento znak závislé práce je tak v profesionálním sportu naplněn.

Se vztahem podřízenosti a nadřízenosti úzce souvisí judikaturou dovozený znak závislé práce, kterým je osobní a ekonomická závislost zaměstnance na zaměstnavateli.⁸² Dle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19.05.2022, č.j. 21 Cdo 3061/2020-338 se jedná o znak nejen související se vztahem podřízenosti, ale je „společným rysem všech znaků závislé práce, neboť tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit, zejména od samostatné výdělečné činnosti“. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.02.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35 je osobní a hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli nejen společným rysem všech znaků závislé práce, ale také jakýmsi leitmotivem. Dále tento rozsudek uzavírá, že „odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli“. Tento názor Nejvyššího správního soudu tak rozšiřuje hlediska, dle kterých vztah podřízenosti zaměstnance lze v jednotlivých případech zkoumat. Vzhledem k tomu, že jednou z hlavních myšlenek profesionálního sportu je jeho ziskovost, přičemž se nedá předpokládat, že profesionální sportovec by byl či měl být schopen podávat ty nejlepší možné sportovní výkony v situaci, kdy si na své živobytí musí vydělávat vedlejšími zaměstnáními. Vzhledem k této potřebě a nutnosti profesionálního sportovce věnovat svému sportu veškerý čas, což nutně nemusí být dáno u všech běžných zaměstnání, je z hlediska hospodářské závislosti vztah podřízenosti profesionálního sportovce ještě o tolik významnější.

---

⁸² RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 60

Dalším znakem závislé práce je výkon práce jménem zaměstnavatele. Dle komentáře k zákoníku práce je u tohoto znaku podstatné, jak daná osoba vystupuje vůči třetím osobám.⁸³ Z širšího výkladu se pak dá za výkon práce jménem zaměstnavatele považovat situace, kdy zaměstnavatel poskytuje zaměstnanci pro výkon práce vlastní prostředky, prostory, vytváří podmínky výkonu práce a nese riziko neúspěchu.⁸⁴ V oblasti profesionálního sportu se jedná o velmi tenkou hranici mezi výkonem jménem zaměstnavatele či vlastním jménem. Profesionální sportovci vystupují při sportovních výkonech jménem sportovního klubu, ať už se jedná o nošení klubových barev a dresů či obecně týmových výsledků, pod které je podepsáno hned několik sportovců a tyto výsledky se nevnímají individuálně i v případě, kdy tým tohoto výsledku dosáhl výjimečným výkonem jednoho individuálního sportovce. Zároveň jsou však sledovány také právě individuální statistiky, které mnohdy převyšují týmové úspěchy.⁸⁵

Třetím znakem závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce je výkon práce dle pokynů zaměstnavatele. Jedná se o velmi nejednoznačný znak, který je třeba zkoumat porovnáním s jinými zaměstnáními, jelikož není přesně stanoveno, do jaké míry tyto pokyny musí být podrobné, aby byl tento znak naplněn. Není sporu o tom, že profesionální kolektivní sportovec se musí řídit určitými pokyny. Kolektivní sporty jsou založeny na spolupráci jednotlivých hráčů tvořících tým. Aby kterýkoliv klub byl co nejuspěšnější, je potřeba, aby spolu všichni hráči co nejlépe spolupracovali, čehož se dosahuje převážně pokyny trenéra a realizačního týmu.⁸⁶ Nelze předpokládat, že trenér nařídí útočníkovi, jakým přesným způsobem má obejít obránce a skórovat či že trenér u každé střely bude brankáři dávat pokyny, jak každou konkrétní střelu má chytit. Ovšem s takto detailními pokyny se jen těžko někde setkáme a je tak třeba vnímat i pokyny méně podrobné, kterými se však hráči jsou povinni řídit. Může se jednat o pokyny související se střídáním, kterými trenér rozhoduje, v jaký moment hráč aktivně zasáhne do hry, může se jednat o pokyny na trénincích související

---

⁸³ VALENTOVÁ, Klára, Jan PROCHÁZKA, Marie JANŠOVÁ, Veronika ODROBINOVÁ, Dominik BRŮHA, Tomáš JELÍNEK, Petra KONEČNÁ a Michal VRAJÍK. *Zákoník práce: Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2022. ISBN 978-80-7400-889-4.

⁸⁴ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 67

⁸⁵ Více v následující kapitole.

⁸⁶ BĚLINA, Tomáš. Jsou právní vztahy profesionálních sportovců závislou prací? In: PICHRT, Jan. *Sport a (nejen) pracovní právo*. Wolters Kluwer, 2015, s. 64-74. ISBN 978-80-7478-655-6. s. 67

s jednotlivými cvičeními či s časem, kdy trénink začíná a končí, ale může se také jednat o pokyny související s volným časem sportovce, zejména pak pokyny týkající se životosprávy, zákazů požívání alkoholu či výkony podporujících látek či pokyny směřující ke správné reprezentaci klubu vystupováním sportovce na veřejnosti. Veškerými tyto pokyny jsou sportovci povinni se řídit a je tak možné bezpečně dojít k názoru, že výkon profesionálního kolektivního sportu je skutečně výkonem činnosti podle pokynů zaměstnavatele.

Posledním znakem dle tohoto ustanovení zákoníku práce je osobní výkon činnosti. Osobní výkon je jedním z osobních prvků vztahu zaměstnance a zaměstnavatele, který znamená, že činnost je povinen vykonávat právě a jen zaměstnanec s nemožností zastoupení zaměstnance třetí osobou.⁸⁷ V profesionálním sportu je v celku běžnou záležitostí, že někteří sportovci v konkrétním utkání vůbec nefigurují, dokonce nemusí být zapsáni ani na soupisce pro utkání, a dalo by se tak uvažovat nad tím, že v tomto případě jejich činnost vykonává jiný spoluhráč. Osobní výkon však také znamená, že zaměstnanec není oprávněn nechat se při výkonu práce zastupovat třetí osobou.⁸⁸ Dle tohoto výkladu není možné považovat situaci, kdy sportovec aktivně nezasahuje do utkání na úkor jiného spoluhráče, za jiný než osobní výkon, neboť se jedná o výkon činnosti jiným zaměstnancem. I tento znak je tedy v profesionálním kolektivním sportu naplněn.

Novelou provedenou zákonem č. 365/2011 Sb., kterým se mění zákoník práce a další související zákony došlo k rozdělení znaků závislé práce na výše zmíněné znaky a na podmínky závislé práce dle § 2 odst. 2 zákoníku práce. Ačkoliv se tedy nejedná o znaky závislé práce, dle názoru Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 13.02.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35, naplnění těchto podmínek představuje významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem existuje vztah podřízenosti a nadřízenosti. Ačkoliv se tedy dle dikce zákoníku práce nejedná o znaky závislé práce, jsou mnohdy tyto podmínky stěžejní pro posouzení existence takového vztahu.

---

⁸⁷ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 81

⁸⁸ DRÁPAL, Ljubomír a Miroslav BĚLINA. *Zákoník práce Komentář*. 3. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0.

První podmínkou dle § 2 odst. 2 zákoníku práce je výkon činnosti za mzdu, plat nebo odměnu za práci. Ačkoliv dle úplatnosti činnosti nelze posoudit, zda se jedná o závislou práci či nezávislou činnost. Je zřejmé, že profesionální sport je mimo jiné také postaven na schopnosti profesionálního sportovce vydělat si sportem na živobytí. Je však podstatné zaměřit se na to, jakým způsobem je odměna sportovce určována. Zatímco u závislé práce je většinou finanční odměna určována dle odpracovaných hodin, u nezávislé činnosti je odměna určena výsledkem činnosti. Profesionální sport, ač je tedy vykonáván za mzdu, plat nebo odměnu za „práci“, je spíše z tohoto pohledu nezávislou činností než závislou prací.⁸⁹

Další podmínkou závislé práce je výkon činnosti na náklady a odpovědnost zaměstnavatele. Tuto podmínku lze rozdělit na dvě jednotlivé podmínky. Náklady činnosti v profesionálním kolektivním sportu nese zaměstnavatel, který zajišťuje sportoviště, poskytuje hráčům sportovní náčiní, hradí jim cestovní náklady, ubytování a stravu při venkovních utkáních. Také odpovědnost, a to především za sportovní výsledky nese klub, avšak nelze pomíjet také osobní odpovědnost hráčů za své vystupování jak při soutěžním zápase, tak na veřejnosti.⁹⁰

Poslední podmínkou závislé práce je výkon v pracovní době na pracovišti, popřípadě na jiném dohodnutém místě. Je zřejmé, už z povahy organizovanosti profesionálního sportu, že zápasy i tréninky probíhají v předem stanovené době, jen velmi těžko si představit, že tato „pracovní doba“ bude moci splňovat podmínky zákoníku práce. Pracovní doba je dle § 78 odst. 1 zákoníku práce dobou, v níž je zaměstnanec povinen vykonávat pro zaměstnavatele práci, a doba, v níž je zaměstnanec na pracovišti připraven k výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele. Týdenní pracovní doba je pak dle § 79 odst. 1 zákoníku práce stanovena na 40 hodin týdně. Již z povahy profesionálního sportu je očividné, že není možné, aby pracovní doba hráče mohla být stanovena takto lineárně, když některé týdny budou z důvodu zápasů mimo město, z kterého klub pochází, časové mnohem náročnější než týdny obsahující jen domácí zápasy. Zároveň nelze předpokládat, že i ti nejlépe fyzicky

---

⁸⁹ BĚLINA, Tomáš. Jsou právní vztahy profesionálních sportovců závislou prací? In: PICHRT, Jan. *Sport a (nejen) pracovní právo*. Wolters Kluwer, 2015, s. 64-74. ISBN 978-80-7478-655-6. s. 70

⁹⁰ BĚLINA, Tomáš. Jsou právní vztahy profesionálních sportovců závislou prací? In: PICHRT, Jan. *Sport a (nejen) pracovní právo*. Wolters Kluwer, 2015, s. 64-74. ISBN 978-80-7478-655-6. s. 71

připravení sportovci by byli schopni vykonávat fyzickou aktivitu 40 hodin týdně, natož pak v předem určené 8hodinové pracovní době.

Jako poslední je vhodné uvést znak závislé práce, který byl dovozen gramatickým výkladem ustanovení § 2 odst. 1 zákoníku práce rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13.02.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35. Ze znění tohoto ustanovení, konkrétně pak z „*je vykonávána*“ Nejvyšší správní soud jako znak závislé práce dovodil soustavnost. Ačkoliv se tedy nejedná o znak přímo uvedený v předmětném ustanovení, je vhodné pro úplnost posoudit tento znak s profesionálním sportem. Je však otázkou, s jakým časovým horizontem tento znak pracuje, když je sice jednoznačné, že z hlediska sebranosti týmu a jeho výsledků je téměř nemožné, aby klub zaměstnal hráče na jeden jediný zápas, na druhou stranu je v profesionálním kolektivním sportu poměrně časté, že hráč přestoupí do jiného klubu i několikrát za sezónu. Jedná se tak o další znak závislé práce, který je v profesionálním sportu naplněn, avšak nikoliv jednoznačně.

3.2 Profesionální sport jako podnikání

K určení, zda profesionální sportovec vykonává svoji činnost jako podnikatel, je potřeba začít u zákonné definice podnikatele v občanském zákoníku. Dle § 420 odst. 1 občanského zákoníku je podnikatelem ten, kdo samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku.

Prvním znakem podnikatele je samostatnost, která značí, že podnikatel není řízen jiným subjektem, tedy v případě profesionálního sportovce převážně sportovním klubem. Dále samostatnost indikuje samostatnost osoby rozhodovat o své činnosti, o časových plánech či rozsahu, v jakém svou činnost bude provozovat.⁹¹ Avšak už u prvního znaku podnikatele narážíme na značné rozdíly u různých sportovních odvětví. Některé individuální sporty jsou sportovcem vykonávány samostatně a naplňují výše uvedené podmínky samostatnosti dle občanského zákoníku. Takovými sporty jsou například tenis, golf, šipky, box či poslední roky velmi populární MMA. Sportovci

---

⁹¹ PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

v těchto sportovních odvětvích sami rozhodují o rozsahu své činnosti, samostatně rozhodují, jakých sportovních soutěží se budou účastnit a jejich příjem je tvořen převážně tzv. „prize money“. Jinak je tomu však u kolektivních sportů. Samostatností činnosti profesionálního sportovce provozující kolektivní sport, v tomto případě fotbal, ale je možné toto aplikovat také na lední hokej, se zabýval mimo jiné Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.7.2017, č.j. 6 Afs 278/2016-54, ve kterém došel k názoru, že *„Jedním z rozlišujících znaků výkonu samostatné činnosti a výkonu závislé práce je prvek samostatnosti. Ten je vykládán jako schopnost či možnost rozhodovat o všech organizačních a technických podmínkách výkonu dané činnosti, tedy zejména o tom, v jaké době a po jakou dobu bude činnost realizována, na jakém místě apod... Činnost profesionálního fotbalisty je přitom aktivitou v tomto ohledu hraniční... Sportovec sice „pracuje“ pouze pro jediného zaměstnavatele, který organizuje jeho činnost, poskytuje mu pracovní podmínky, stravu nebo dopravu k utkání, na druhou stranu se ale jeho činnost vymyká zákoníku práce např. způsobem odměňování, způsobem ukončení smlouvy, povinností účastnit se marketingových aktivit klubu nebo systémem sankcí za nedodržení smluvených povinností. Naopak prvku samostatnosti se nijak nedotýká skutečnost, že stěžovatel uzavřel profesionální smlouvu na základě vlastního svobodného rozhodnutí, jelikož to je pojmovým znakem jakéhokoliv právního jednání ve sféře soukromého práva... Nejvyšší správní soud nehodlá zpochybnit závěry své předešlé judikatury a uzavírá, že stěžovatelovu činnost profesionálního hráče fotbalu je třeba z nastíněných důvodů považovat za samostatnou výdělečnou činnost ve smyslu § 7 zákona o daních z příjmů.“*⁹² Toto rozhodnutí, ba dokonce tato rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, je však pouze jedním ze dvou názorových proudů zabývajících se touto problematikou. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích vychází z myšlenky, že profesionální sportovec jakožto podnikatel uzavírá soukromoprávní smlouvu se sportovním klubem, avšak v tomto právním vztahu i nadále vystupuje vlastním jménem. Tento názor je také podpořen tím, že ačkoliv sportovec vykonává sportovní činnost pod záštitou sportovního klubu, nosí oblečení tohoto klubu a využívá jeho sportovní náčiní, prostory a sportoviště, je zároveň například v záznamu z utkání při vstřelení gólu

---

⁹² Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.7.2017, č.j. 6 Afs 278/2016-54

veden vlastním jménem a za tyto individuální počiny je také klubem individuálně finančně odměňován a v opačném případě trestán.⁹³

Druhý názorový proud je však odlišný a je založen na tom, že činnost kolektivního profesionálního sportovce je jedním jménem zaměstnavatele. Mezi důvody tohoto názoru patří zejména vystupování sportovce při utkání jménem klubu, ale také povinnost sportovce hájit zájmy klubu a nepoškozovat jeho jméno. Dalším znakem je také nezbytná nutnost sportovce využívat majetek sportovního klubu a povinnost využívat věci poskytnuté klubu jeho partnery. V neposlední řadě se pak tento názor odvíjí od finanční stránky, přičemž veškeré zisky z prodeje vstupenek, prodeje vysílacích práv či sponzorských darů je příjmem sportovního klubu, nikoliv sportovce za jeho individuální výkony.⁹⁴

Dalšími znaky je provozování činnosti na vlastní účet a odpovědnost. Oba tyto znaky neoddělitelně souvisí se znakem samostatnosti a dá se říci, že je-li činnost samostatná, je zároveň vykonávána na vlastní účet i odpovědnost. Také profesionální sportovci, stejně jako jiní podnikatelé, nesou důsledky výkonu dané činnosti, tedy nesou důsledky nejen za sportovní výkony, ale také za činnosti se sportovním výkonem nesouvisející, ale stále v rámci smlouvy s klubem, přičemž tyto důsledky mohou být jak pozitivní, tak negativní.⁹⁵

Obsah znaku provozování činnosti živnostenským nebo obdobným způsobem je poměrně nejasný, avšak pro úplnost se v této souvislosti zaměřím na veřejnoprávní úpravu obsaženou v zákoně o živnostenském podnikání i vzhledem k tomu, že převážná většina profesionálních sportovců vykonávající sportovní činnost jako podnikatel ji vykonávají na základě živnostenského oprávnění. Vzhledem k tomu, že, jak bude uvedeno v další kapitole, smlouvy mezi kluby a hráči často obsahují ujednání pro pracovní smlouvy doslovně zakázané a právní řád neupravuje výslovně právní vztah mezi sportovcem a klubem, je tato situace řešena inominátní smlouvou mezi sportovcem a klubem. Sportovci tuto činnost vykonávají jako osoby samostatně výdělečně činné a jsou tak také zapsáni v živnostenském rejstříku, v kterém mají svoji

---

⁹³ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 68

⁹⁴ Tamtéž

⁹⁵ PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

činnost zapsanou na základě volné živnosti dle Přílohy č. 4 bodu 74. zákona o živnostenském podnikání, tedy provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti. Tuto podmínku tedy naplňují jak sportovci vykonávající individuální, tak kolektivní sport.⁹⁶

Co přesně lze pod obor tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti zahrnout dále upravuje nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností. Jedná se o „zabezpečování provozu tělovýchovných zařízení a zařízení sloužících k regeneraci a rekondici (například atletických a zimních stadionů, tělocvičen, plaveckých bazénů, koupališť, fit-center, saun) a jejich pronajímání k bezprostřednímu použití spotřebiteli k provozování sportovní a tělovýchovné činnosti a k regeneraci a rekondici. Při provozování tělovýchovných zařízení a zařízení pro regeneraci a rekondici kromě výše uvedených činností i činností s poradenstvím a metodikou nabízené služby. Organizování a pořádání sportovních soutěží a činnosti sloužící podpoře a propagaci sportu. Činnost agentů a agentur zastupujících výkonné sportovce za účelem zajištění účasti na sportovních soutěžích a podobně. Činnost výkonných sportovců, případně rozhodčích, provozovaná samostatně a za účelem zisku. Obsahem činnosti není poskytování tělovýchovných služeb (činnost trenérů) ani činnost amatérských výkonných sportovců.“⁹⁷ Je tak zřejmé, že i zákon o živnostenském podnikání a související právní předpisy předpokládají provozování profesionálního sportu na základě živnosti.

Profesionální sportovci mohou sportovní činnost vykonávat jakožto osoba samostatně výdělečně činná také bez živnostenského oprávnění, tedy ve formě výkonu nezávislého povolání ve smyslu § 7 odst. 2 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. V praxi je toto však využíváno velmi zřídka, jelikož se jedná z pohledu daňového práva o méně výhodnou formu provozování sportovní činnosti.⁹⁸ Tímto se zabýval Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 13.7.2017, č.j. 6 Afs 278/2016-54, ve kterém uzavřel, že příjmy ze sportovní činnosti lze danit jako příjmy ze živnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, u kterých

---

⁹⁶ Tamtéž

⁹⁷ Nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů.

⁹⁸ MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446. s. 27

lze uplatnit paušálně vynaložené náklady ve výši 60 %, ale také jako příjmy z výkonu nezávislého povolání, u kterého lze však uplatnit paušálně vynaložené náklady ve výši 40 %. Tato možnost se tak nabízí zejména profesionálním sportovcům, kteří nesplňují podmínky provozování živnosti dle zákona o živnostenském podnikání. Tyto podmínky jsou uvedeny v § 6 odst. 1 zákona o živnostenském podnikání a jsou jimi plná svéprávnost, kterou lze nahradit přivolením soudu k souhlasu zákonného zástupce nezletilého k samostatnému provozování podnikatelské činnosti, a bezúhonnost. Avšak také osoba samostatně vykonávající své povolání je ve smyslu § 420 odst. 2 občanského zákoníku považována za podnikatele, avšak pouze ve vztahu ke spotřebitelům.

Dalším znakem podnikatele je soustavnost. Soustavností však není míněno nepřetržité vykonávání činnosti, nýbrž činnost trvalého charakteru nebo činnost vykonávána opakovaně a pravidelně, byť třeba i jen několikrát či jednou v roce.⁹⁹ Ať už nás napadne jakýkoliv sport, podmínka soustavnosti a pravidelnosti je jednoznačně naplněna, ať už se jedná o individuální sporty, u kterých se pořádají pravidelné turnaje či soutěže nebo o kolektivní sporty, jako je právě lední hokej, ve kterém se sportovní činnost koncentruje do předem časově vymezené sezóny a letní přípravy.

Posledním znakem podnikatele je provozování výdělečné činnosti za účelem dosažení zisku.¹⁰⁰ Jak už jsem uzavřel v předchozích kapitolách, jedním z hlavních znaků profesionálního sportu je právě finanční zisk, který umožňuje sportovci vydělat si výlučně sportovní činností na živobytí, což mu dále umožňuje plné zaměření se čistě na sportovní činnost bez nutnosti provozování jiných výdělečných činností. Dosažení zisku je tedy znakem veškerého profesionálního sportu bez rozdílu mezi sporty individuálními a kolektivními. Jediným rozdílem je způsob, jakým profesionální sportovci jednotlivých sportů finanční prostředky vydělávají. U individuálních sportů se jedná převážně o tzv. „prize money“ a příjmy ze sponzorských smluv, kdežto u kolektivních sportů jsou to příjmy ze smluv se sportovními kluby a bonusy z těchto smluv vyplývající.

---

⁹⁹ PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

¹⁰⁰ PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

4 Profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji

4.1 Inominátní smlouvy

Z předchozích kapitol je zřejmé, že ačkoliv lze status sportovce částečně podřadit jak pod závislou práci, tak pod výkon sportovní činnosti jakožto podnikatel, nelze tak uzavřít jednoznačným závěrem, když zejména otázky samostatnosti či na druhé straně výkonu činnosti jménem zaměstnavatele jsou v tomto případě přinejmenším velmi zpochybnitelné. Stejně tak jako status či právní vztah profesionálního kolektivního sportovce se sportovním klubem není zákonem přesně a jednoznačně upraven, upraveny takto nejsou ani právě profesionální hráčské smlouvy v kolektivním sportu. Ačkoliv v těchto smlouvách nalezneme ujednání, která naplňují zákonné podmínky některých smluvních typů, zejména pak pracovní smlouvy, ale také jiných smluv obsažených v právní úpravě občanského zákoníku, je třeba na tyto smlouvy nahlížet jakožto na smlouvy ve smyslu § 1746 odst. 2 občanského zákoníku, tedy jako na smlouvy, které nejsou zvláště jako typ smlouvy upraveny. Jedná se tedy o smlouvu inominátní neboli smlouvu nepojmenovanou.

Inominátní smlouvy jsou vyjádřením principu autonomie vůle smluvních stran, který, jak Ústavní soud ČR uvedl v nálezu ze dne 29.12.2004, sp.zn. I. ÚS 670/02, vyjadřuje volnost uzavírání smluv, která nemůže znamenat pouze volnost výběru typů smluv, výběru smluvního partnera, utváření obsahu smluv, volnosti formy, ale znamená i možnost svobodně se dohodnout na zániku smluvního vztahu a na případných následcích dohody o zrušení smlouvy.¹⁰¹

Smlouva může uložit závazek i tehdy, neobsahuje-li podstatné náležitosti žádného smluvního typu.¹⁰² V tomto ohledu pak nezáleží na tom, zda smlouva neobsahuje jednu z mnoha náležitostí konkrétního smluvního typu či veškeré podstatné náležitosti. V obou případech se bude jednat o smlouvu nepojmenovanou, jejíž hlavní podmínkou je určitost závazku. Dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.04.2020, sp.zn. 23 Cdo 2515/2019 „*Smlouva, která nemá obsah požadovaný pro to, aby šlo o smlouvu některého typu upraveného (dříve platným) obchodním zákoníkem, bude platná,*

---

¹⁰¹ Nález Ústavního soudu ČR ze dne 29.12.2004. sp.zn. I. ÚS 670/02

¹⁰² PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

*jestliže její obsah bude určitý (budou jasné a určité závazky, které strany přejímají, a práva, která jim vznikají). Není vyloučeno, aby obsah inominátní smlouvy (určitého ustanovení smlouvy) byl smluvními stranami určen odkazem na ustanovení daná pro některý upravený smluvní typ, odkaz však musí být určitý. Pokud nebude dohodnut alespoň takový obsah, aby závazky stran byly dostatečně určité, smlouva nevznikne.*¹⁰³

Není tedy podstatné, zda konkrétní smlouva obsahuje odkazy na právní úpravu jiných smluvních typů, ať už se jedná o zákoník práce, občanský zákoník či jiné právní předpisy. Dokonce není ani podstatné, jak je smlouva pojmenována. Nejvyšší soud České republiky v rozsudku ze dne 18.05.2005, sp.zn. 25 Cdo 1274/2004 vyslovil, že „Smlouvu nazvanou jako „smlouva o zprostředkování a předání a převzetí výhradního práva dispozice s nemovitostí“ nelze považovat za smlouvu zprostředkovatelskou pouze na základě jejího názvu, jestliže – posuzováno podle jejího obsahu – jde o smlouvu inominátní.“¹⁰⁴ Tento závěr Nejvyššího soudu ČR lze aplikovat také na profesionální hráčské smlouvy kolektivních sportovců. Smlouva profesionálního sportovce může být pojmenována jako pracovní smlouva, obsahovat odkazy na zákoník práce u jednotlivých ujednání smlouvy, ovšem dle obsahu je nutné smlouvu posoudit jako smlouvu inominátní.

Ovšem také inominátní smlouvy a princip autonomie vůle smluvních stran má určité hranice, které je nutno dodržet z hlediska platnosti smlouvy či jejích jednotlivých ujednání. Prostřednictvím inominátní smlouvy by nemělo dojít k obcházení kogentních ochranných ustanovení, která jsou v rámci nejbližšího smluvního typu upravena.¹⁰⁵ Zároveň také u inominátních smluv, stejně tak jako u každého smluvního typu, je důležitá podmínka vůle stran, ať už dle § 551 občanského zákoníku její nedostatek, tedy že jednající osoba neměla vůli smlouvu uzavřít, či dle § 552 občanského zákoníku její vážnost, tedy že ze strany jednající osoby vůle uzavřít smlouvu nebyla projevena vážně. V neposlední řadě ujednání smlouvy se nesmějí přičít dobrým mravům, veřejnému pořádku a nesmějí porušovat práva týkající se

---

¹⁰³ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.04.2020, sp.zn. 23 Cdo 2515/2019

¹⁰⁴ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.05.2005, sp.zn. 25 Cdo 1274/2004

¹⁰⁵ PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti dle § 1 odst. 2 občanského zákoníku.

4.2 Předmět smluv

Než se zaměřím na samotný předmět smluv profesionálních kolektivních sportovců se sportovními kluby, je důležité věnovat se také názvu těchto smluv. Ve smyslu § 555 občanského zákoníku není označení právního jednání pro posouzení jeho povahy rozhodující, jelikož je třeba vycházet z jeho obsahu a právního důvodu jeho vzniku. Příkladem je možné uvést rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.03.2008, sp.zn. 22 Cdo 163/2007, dle kterého „není významné, jak účastníci určité smlouvy svůj právní úkon pojmenovali – označení určité smlouvy jako smlouvy darovací samo o sobě i s ohledem na obsah smlouvy nevyklučuje, že může jít o smlouvu jinou.“¹⁰⁶ Ačkoliv se tedy v tomto konkrétním případě Nejvyšší soud ČR zabýval obsahem smluv darovacích a kupních, lze tento závěr použít na jakékoliv smlouvy uzavírané na základě ustanovení občanského zákoníku, a je tedy třeba zkoumat obsah smluv, nikoliv pouze jejich název.

Jelikož se v případě profesionálních hráčských smluv jedná o inominátní smlouvu, a tedy nejenže nejsou nijak upraveny její podstatné náležitosti, ale není zákonem upraven ani její název. Z tohoto důvodu tyto smlouvy mohou být v jednotlivých případech pojmenovány odlišně. Český svaz ledního hokeje, který vypracoval pro kluby vzor takové profesionální hráčské smlouvy ji nazval „Hráčská smlouva“¹⁰⁷, Fotbalová asociace České republiky pak ve svých vzorech profesionálních hráčských smluv používá označení „Ligová profesionální smlouva“ a „Standardní profesionální smlouva“¹⁰⁸. Samotné kluby pak mohou samozřejmě použít označení jiná, avšak jak již bylo výše uvedeno, ať už jsou tyto smlouvy označeny jakkoliv, je třeba zkoumat jejich obsah, nikoliv označení.

---

¹⁰⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.03.2008, sp.zn. 22 Cdo 163/2007

¹⁰⁷ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

¹⁰⁸ FOTBALOVÁ ASOCIACE ČESKÉ REPUBLIKY. Vzor - Ligová profesionální smlouva a Vzor - Standardní ligová smlouva. In: 2016. Dostupné také z: <https://www.fotbal.cz/facr/uredni-deska-predpisy/65?category=5>

Samotným předmětem profesionálních hráčských smluv jsou oboustranné závazky jak profesionálního hokejisty, tak sportovního klubu, které mají vést k naplnění sportovních cílů a k prosazení sportovního klubu na poli ledního hokeje. Na základě těchto smluv se sportovní klub stává po dobu platnosti takové smlouvy výlučným a oprávněným uživatelem fyzických a psychických schopností profesionálního hokejisty.

Základní povinností profesionálního hokejisty, kterou má vykonávat na základě profesionální hráčské smlouvy je vykonávat sportovní činnost v klubu, s nejlepším vědomím a svědomím na úrovni odpovídající jeho talentu, dovednostem a schopnostem. Je tak povinen zejména „*hrát lední hokej ve všech zápasech sportovního klubu, ke kterým byl nominován, účastnit se všech tréninků sportovního klubu, sportovním klubem určených soustředění a léčení, jakož i všech dalších akcí sportovního klubu, na které byl sportovním klubem určen*“¹⁰⁹ a které souvisí se sportovními, ale i jinými cíli sportovního klubu. Na druhé straně sportovní klub se touto smlouvou zavazuje poskytnout a zabezpečit profesionálnímu hokejistovi podmínky za účelem zajištění jeho nejlepšího sportovního výkonu v rámci možností daného sportovního klubu a za tyto sportovní výkony profesionálnímu hokejistovi platit odměnu. Tyto oboustranné povinnosti jsou dopodrobna upraveny samotným obsahem smluv, dodatky a přílohami, ale také odkazy na předpisy Českého svazu ledního hokeje.

4.3 Povinnosti profesionálního hokejisty

Jak již bylo předestřeno, z profesionální hráčské smlouvy plynou práva a povinnosti oběma smluvními stranami, tedy jak profesionálnímu hokejistovi, tak sportovnímu klubu. Jednoznačně obsáhlejšími ujednáními jsou takovými smlouvami upraveny povinnosti profesionálního hokejisty, který v tomto vztahu vystupuje jako slabší smluvní strana. Výjimkou z tohoto pravidla jsou výjimečně kvalitní hokejisté, kteří svými kvalitami převyšují kvalitu sportovního klubu a jsou tak pro kluby nepostradatelní takovým způsobem, že se při uzavírání profesionální hráčské smlouvy

---

¹⁰⁹ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

dostávají do pozice silnější smluvní strany a podmínky smlouvy, tedy bezesporu také svá práva a povinnosti, si mohou dle vlastní úvahy upravit. Jedná se však o velmi výjimečnou situaci, kterou je možné sledovat zejména v zámožské NHL, ve které určité hvězdy vyprodávají stadiony a zvyšují exponenciálně zisky klubu z prodeje suvenýrů. Profesionálními hokejisty v tomto postavení jsou například Connor McDavid, Sidney Crosby či Nathan MacKinnon. Také v české Extralize ledního hokeje nalezneme hokejisty, kteří podobným způsobem individuálními schopnostmi a velikostí svého jména převyšují kvality sportovního klubu. Takovými hokejisty jsou kupříkladu Tomáš Plekanec či David Krejčí, který v sezóně 2021/2022 hrál za HC Olomouc. A můžeme se v tomto směru jen domnívat, jak vypadá profesionální hráčská smlouva hrajícího majitele Rytířů Kladno Jaromíra Jágra. Když však odhlédneme od těchto výjimečných hokejistů, profesionální hráčské smlouvy zakládají profesionálním hokejistům řadu povinností, které bez výjimky musejí dodržovat a plnit.

Základní povinností dle každé profesionální hráčské smlouvy je hrát „lední hokej ve všech zápasech ligy, které se klub účastní, zápasech All Stars, mezinárodních zápasech, exhibicích a jiných zápasech klubu, ke kterým byl nominován, podle svých nejlepších schopností, a to pod vedením a řízením klubu, nejsou-li zde objektivní důvody, které mu toto znemožňují“.¹¹⁰ Ačkoliv se toto ujednání profesionálních smluv zná naprosto jednoznačné, je vhodné poukázat na určité části tohoto ujednání, dle kterých profesionální hokejista tuto povinnost plní i v případě, kdy se předemných utkání neúčastní.

První situací je nenominování hokejisty k zápasu. Důvodů k tomuto kroku sportovního klubu může být několik, ať už se jedná o fyzickou nepřipravenost hokejisty po dlouhodobém zranění a potřeba dodatečných tréninků k znovuzískání předešlé fyzické kondice, dále se může jednat o situaci, kdy hokejista z důvodu konkurence v týmu není dle trenérského štábu momentálně natolik kvalitní či nepředvádí očekávané výkony, aby si nominaci na utkání zasloužil či proti konkrétnímu soupeři nezapadá do zvolené taktiky a byl tedy pro daný zápas nahrazen jiným hokejistou na stejné pozici. Druhou situací, kdy hráč tuto povinnost plní i přesto,

---

¹¹⁰ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

že v zápase nefiguruje, je situace způsobená objektivními důvody, pro které nominace není možná. Zjevným objektivním důvodem je zranění hokejisty, které mu aktivní účast na těchto povinnostech znemožňuje. Je však v tomto smyslu důležité uvést, že jedná-li se o důvody neúčasti na utkání na straně hokejisty, nenáleží mu plná smluvní odměna.¹¹¹ Mimo tyto dvě situace dle ujednání smlouvy také dochází k situacím, kdy absence hokejisty na utkání, na které by jinak byl bezesporu nominován, není považována za porušení této povinnosti, přičemž se jedná zejména o narození potomka či smrt blízké osoby, avšak v tomto případě záleží pouze a čistě na vzájemné mimosmluvní dohodě obou stran.

Další velmi důležitou povinností profesionálního hokejisty je udržovat se v nejlepší možné fyzické a psychické kondici, jejíž podmínky jsou individuálně určeny daným konkrétním sportovním klubem, ať už individuálně pro jednoho konkrétního profesionálního hokejistu či pro celý tým stejné. Konkrétně je tato povinnost v profesionálních hráčských smlouvách stanovena jako „*Nastoupit v dobré fyzické kondici a připravenosti odpovídající úrovni ligy, které se klub účastní, do klubového kempu v místě a čase stanovenými klubem a v takové fyzické kondici a připravenosti se udržovat po celou dobu trvání této smlouvy.*“¹¹² Jedná se tedy v tomto případě o dvojí povinnost. První povinností dle tohoto ustanovení smlouvy je udržovat se v dobré fyzické kondici odpovídající soutěži, kterou daný klub hraje, po celou dobu trvání takové smlouvy. V této konkrétní povinnosti jsou obsaženy nejen požadavky na sportovní stránku hokeje, tedy na řádné plnění tréninkových plánů či udržování fyzické kondice také mimo tréninky, ale zároveň jsou kladeny podmínky na životosprávu profesionálního hokejisty, často doplněné o zákaz kouření, požívání alkoholu či jiných návykových látek. S tím mimo jiné souvisí také povinnost „*neužívat léky či jiné léčebné prostředky bez předchozího souhlasu lékaře klubu. Neužívat dopingové prostředky a na požádání klubu či jiného oprávněného orgánu se podrobit antidopingové zkoušce.*“ Toto ujednání smlouvy směřuje nejen k řádné péči profesionálního hokejisty o své zdraví, ale také k dodržování antidopingových pravidel a pravidel fair-play. Následky porušení této povinnosti mohou být až zastavení činnosti Disciplinární komisí hokejové extraligy a pozastavením smlouvy a

---

¹¹¹ Více viz v dalších kapitolách

¹¹² VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

vyřazení z kádrů ze strany sportovního klubu. Nejnovějším a mediálně velmi sledovaným byl pozitivní dopingový nález tří hokejistů, Kevina Klímy, Graema McCormacka a Martina Štohanzla, z klubu Mountfield HK, a.s.¹¹³ při antidopingových testech ze dne 09.04.2023. Ačkoliv o trestu zákazu činnosti doposud nebylo rozhodnuto, avšak hokejový klub všem hráčům po pozitivním nálezu pozastavil platnost hráčských smluv¹¹⁴ a později jim byla pozastavena činnost Disciplinární komisí ELH, a to do vyřešení věci v antidopingovém řízení.¹¹⁵

Druhou povinností v tomto ustanovení smlouvy obsaženým je povinnost účasti na klubovém kempu v místě a čase stanovenými klubem v dobré fyzické kondici a připravenosti. Z tohoto plyne, že povinnosti profesionálního sportovce jsou o mnoho širší než pouze zaměřené na sportovní výkony v soutěžních zápasech, když dle tohoto ustanovení hráč již musí být fyzicky připraven předtím, než započne předsezónní tréninkový kemp.¹¹⁶ Toto souvisí s povinností dle dalšího ustanovení smlouvy, tedy „Účastnit se všech tréninků klubu, klubem určených soustředění a regenerací, jakož i dalších akcí klubu ... nejsou-li zde objektivní důvody, které mu toto neumožňují.“ Zde opět povinnost profesionálního hokejisty směřuje nejen k fyzické přípravě na soutěžní utkání v podobě řízených tréninků a soustředění a k péči o své zdraví v podobě regenerace, která probíhá organizovaně v rámci sportovního klubu, ale také k činnostem se sportovními výkony nesouvisejícími. Takovými činnostmi jsou různé marketingové akce sportovního klubu, které jsou pořádány za účelem získání co největší možné fanouškovské základny, která následně bude podporovat klub také finančně koupí vstupenky či permanentky, ale také za účelem prodeje klubových suvenýrů či získání nových sponzorů. Dále podobné akce mohou směřovat na propagaci klubu ve společnosti a rozšiřování jeho dobrého jména, přičemž mnohé kluby pořádají dobročinné akce na podporu různých nadací či dokonce vytvářejí nadace vlastní. Příkladem lze uvést akci HC Sparta Praha „Sparta vzdává hold“, která je završena aukcí dresů, přičemž výtěžek z této aukce následně putuje fondů solidarity

---

¹¹³ Výsledky dopingových kontrol. *Český antidoping* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.antidoping.cz/dopingova-kontrola/vysledky>

¹¹⁴ Tiskové prohlášení hokejového klubu Mountfield HK, a.s. *Mountfield HK* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.mountfieldhk.cz/clanek.asp?id=Tiskove-prohlaseni-hokejoveho-klubu-Mountfield-HK-a-s-12048>

¹¹⁵ Tisková zpráva APK LH 10.7.2023. *APK LH* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.apklh.cz/clanky/detail/tiskova-zprava-apk-lh-10-7-2023>

¹¹⁶ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 113

jednotlivých složek Integrovaného záchranného systému¹¹⁷ či nadaci Knights Foundation založenou Rytíři Kladno, která se zaměřuje na pomoc těm, která se ocitli v tíživé situaci.¹¹⁸ V rámci těchto, i mnoha jiných akcí, pak samotní hráči plní své povinnosti účastí na různých činnostech, díky kterým kluby získávají finanční prostředky na podobné dobročinné aktivity.

Avšak profesionální hokejisté nejsou povinni dbát pouze na svoji fyzickou kondici a zdraví, ale také na svoji psychiku. Psychika profesionálního hokejisty je jednou z nejdůležitějších podmínek úspěchu. Není divu, když si uvědomíme, jaký tlak je na profesionální sportovce kladen nejen realizačním týmem a spoluhráči, ale také desetitisíci fanoušky, z kterých tisíce jsou přítomni každému zápasu či sponzory, kteří očekávají, že klub, který sponzorují, bude podávat takové výkony, které jejich značku dostanou na oči co nejvíce konzumentů, že profesionální sportovci často bojují s nervozitou a různými psychickými problémy, a tak často musejí vyhledávat profesionální pomoc psychologů. Zároveň z pohledu psychiky profesionálního sportovce hraje významnou roli nutnost podávat takové výkony, aby s ním sportovní klub nerozvázal profesionální hráčskou smlouvu, když prostředí profesionálního sportu je natolik konkurenční, že sportovec nemá jistotu, že si poté nalezne jiné angažmá.

V případě, že profesionální hokejista není schopen plnit své povinnosti z důvodů zdravotních, je povinen podrobit se zdravotní péči a rehabilitaci ve spolupráci s klubovým lékařem, případně s lékařem, s kterým klub spolupracuje pro jeho odborné znalosti a zkušenosti.¹¹⁹

Profesionální hokejisté jsou nadále povinni zdržet se veškerého jednání, které je v rozporu s oprávněnými zájmy klubu. Jedná se tak zejména o činnosti, které svým způsobem škodí dobrému jménu a pověsti sportovního klubu. Může se jednat o jakékoliv zakázané činnosti, negativní mediální kauzy či pouhé negativní vyjadřování

---

¹¹⁷ Sparta vzdává hold už potřinácté. *Ministerstvo obrany České republiky* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://mocr.army.cz/informacni-servis/zpravodajstvi/sparta-vzdava-hold-uz-potrinacte-233552/>

¹¹⁸ Knights Foundation [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.knightsfoundation.cz/>

¹¹⁹ Profesionální hráčská smlouva, která mi byla za účelem věrného zdroje pro tuto diplomovou práci poskytnuta aktivním profesionálním hráčem ledního hokeje za podmínky, že neuvedu jméno hráče ani klub, v kterém působí. Z tohoto důvodu budu tento zdroj nadále citovat jako „Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva“

na veřejnosti a do médií. Hokejisté jsou také povinni dodržovat soutěžní, přestupní, disciplinární a jiné řády soutěží, kterých se klub účastní.¹²⁰ Klubu z tohoto ustanovení také plyne povinnost, a to zajistit, že je profesionální hráč dostatečně obeznámen s obsahem těchto řádů.

V neposlední řadě mají hokejisté také zakázáno účastnit se sázkových a podobných soutěží, které mají vztah k utkání klubu či jeho výsledků, dále mají zakázáno přijímat peněžité či nepeněžité plnění od třetích osob, která by mohla mít souvislost s utkáními klubu nebo jeho výsledky, nesmějí provozovat žádné další sporty, které by mohly být na újmu jeho schopnosti plnit své zejména sportovní povinnosti v klubu a nesmějí provozovat jinou výdělečnou činnost, která by omezovala či jinak zasahovala do schopnosti hokejisty plnit své povinnosti. Veškerá tato omezení jsou na posouzení sportovního klubu, zda mohou či nemohou zasáhnout do schopnosti profesionálního hokejisty plnit své povinnosti či zda jsou v rozporu s pravidly fair-play a mohou takové činnosti profesionálnímu hokejistovi písemně povolit.¹²¹¹²²

4.4 Povinnosti sportovního klubu

Jak již bylo v předchozí kapitole uvedeno či jak z některých povinností hokejisty vyplývá, sportovní klub je povinen plnit povinnosti, které nejsou ve smlouvě přímo uvedené. Jsou jimi kupříkladu povinnost určení místa a času přípravného kempu či povinnost seznámit hráče s předpisy klubu i Českého svazu ledního hokeje.

Hlavními ujednáními většiny profesionálních hráčských smluv zabývajících se povinnostmi klubu obsahují povinnost „*platit hráči ve sjednané výši a ve sjednaném čase odměny*“¹²³ a povinnost „*poskytnout hráči do dočasného užívání potřebnou výstroj, výzbroj, náčiní a ostatní vybavení nezbytné k provozování činnosti*“.¹²⁴

Povinnost sportovního klubu poskytnout hráči sportovní náčiní a podobné sportovní pomůcky souvisí s otázkou výkonu sportovní činnosti na náklady

---

¹²⁰ K těmto předpisům více v kapitole 2.1.1.

¹²¹ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

¹²² VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

¹²³ Více viz následující kapitola

¹²⁴ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

sportovního klubu. Základem této povinnosti je poskytnout všem hokejistům rovné podmínky pro výkon své činnosti, když hokejisté nemusí veškeré náčiní kupovat za vlastní finanční prostředky a jsou tak mazány rozdíly mezi hráči, kteří od klubu dostávají násobně rozdílné finanční odměny. Je však potřeba podotknout, že častým ujednáním klubů ohledně této povinnosti je maximální počet konkrétního sportovního vybavení, které sportovní klub hráči poskytne na délku jedné sezóny. Tato povinnost sportovního klubu však nese zejména pozitivní stránku pro klub samotný, když se jedná o oboustrannou povinnost a hráči jsou tak hokejovou výstroj a hole poskytnuté klubem povinni využívat, přičemž taková výstroj je velmi často pokryta logy sponzorů.

Tato povinnost sportovního klubu však bývá velmi často upravena dodatky k uzavřené profesionální hráčské smlouvě. Takový dodatek upravuje zejména jakou konkrétní výstroj je klub povinen hráči poskytnout, přičemž hokejovou výstroj lze rozdělit následným způsobem. První skupinou je hokejová výstroj sloužící zejména pro reklamní a prezentační účely klubu a jeho reklamních partnerů, kterou bezvýjimečně určuje sportovní klub a hráč je povinen je v takové podobě užívat. Jedná se o helmu, zápasový a tréninkový dres, kalhoty, zápasové i tréninkové stulpny a rukavice. Tato výstroj je hráči poskytována sportovním klubem bezplatně a bez omezení počtu či nákladů klubu na takovou výstroj. Druhou skupinou jsou funkční části hokejové výzbroje, zejména hokejky a různé chrániče, které již k reklamním účelům neslouží a které si hokejista vybírá sám. Výběr takové výstroje je však ze strany klubu limitován, a to zejména možností výběru pouze u smluvních partnerů sportovního klubu. V případě, že si některý z hokejistů z nabídky smluvních partnerů klubu hokejku nevybere, k čemuž dochází zejména když sám hokejista má svého vlastního sponzora, který hokejové hole vyrábí, není sportovní klub povinen nákup těchto hokejových holí za hráče hradit. V případě, že si hráč z nabídky smluvních partnerů klubu hokejovou hůl vybere, je klub zavázán poskytnout hráči na jednu sezónu určitý počet hokejových holí určený dodatkem k hráčské smlouvě. Ostatní funkční vybavení, tedy bez hokejových holí, poskytuje sportovní klub do určitého nákladového limitu. V případě že hráč tento nákladový limit, který se pohybuje mezi několika desetitisíci korun na sezónu, překročí, je nadále povinen si tuto výstroj hradit sám. Dále se tento limit při neúčasti hráče na trénincích a utkáních adekvátně krátí podle poměru počtu absolvovaných tréninků a zápasů. Sportovní kluby se tímto snaží

zajistit, aby nebyli zvýhodňováni hráči, kteří za jednu sezónu neodehráli tolik utkání a neúčastnili se tolika tréninků jako ostatní, ale právě z důvodu stejného početního i nákladového limitu jim byla po celou sezónu poskytována výstroj bezplatně a na druhé straně hráči, kteří se zúčastnili každého utkání i tréninku jsou již v druhé polovině sezóny povinni si výstroj hradit sami. Zároveň se tímto ujednáním hokejový klub snaží předejít zbytečnému ničení hokejové výstroje a tím nesmyslnému plýtvání nejen financemi, ale také materiály. Ani tato incentiva však mnohým hráčům nebrání v poměrně častém lámání holí ve vzteku.¹²⁵

4.5 Odměna profesionálního hokejisty

Ujednání o odměně profesionálního hokejisty je jedním z nejdůležitějších a nejvýznamnějších ujednání profesionálních hráčských smluv. Ujednání o odměně, zejména však ujednání o smluvních pokutách a o krácení odměny jsou však také jedním z hlavních důvodů, proč nelze výkon profesionálního kolektivního sportu podřadit pod závislou práci. Smluvní pokuty jsou zákoníkem práce povoleny dle § 346d odst. 7 pouze, stanoví-li tak tento zákon, přičemž jediná situace, při které je možné sjednat smluvní pokutu v pracovněprávním vztahu je dle § 310 zákoníku práce konkurenční doložka. Není tak sporu, že ujednání o smluvních pokutách v profesionálních hráčských smlouvách je v rozporu s ustanoveními zákoníku práce. Krácení odměn je taktéž v rozporu s ustanoveními zákoníku práce, neboť popírá právní záruky hráče a je neslučitelné s požadavky na ochranu zaměstnance.¹²⁶

Jak již bylo uvedeno výše, vyplácení odměny profesionálnímu hokejistovi je jednou z hlavních povinností hokejového klubu dle ujednání profesionální hráčské smlouvy. Odměna hokejisty se skládá ze základní odměny dle hráčské smlouvy, která je po celou dobu platnosti hráčské smlouvy neměnná a dále z různých prémie dle dodatků k hráčské smlouvě. Tyto finanční prémie mohou být dohodnuty jednoduše za každé vítězství týmu, za individuální statistiky hráče v utkání či v celé sezóně či za umístění klubu na závěru soutěže. Rovněž ve vyřazovacích fázích sezóny kluby s hráči sjednají prémie za postup do další fáze, když toto ujednání má fungovat jako pozitivní

---

¹²⁵ Dodatek č. 2 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

¹²⁶ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 126

incentiva. Hráč má nárok na vyplacení 100 % prémie po základní části, tedy prémie za umístění klubu v tabulce na konci sezóny, pokud odehraje minimálně 2/3 utkání. Jinak se tato prémie krátí procentuálně v poměru počtu hráčem odehraných utkání, přičemž za odehrané utkání se považuje i takové, ke kterému hráč nemohl nastoupit z důvodu zranění.¹²⁷

Toto ujednání hráčských smluv považuji za lehce problematické. Považuji za veřejné tajemství, že vytíženost hráče a počet zápasů, který hráč odehraje není vždy otázka fyzické a psychické připravenosti, aktuální formy a zdravotního stavu hráče, nýbrž v některých případech, zejména v týmech s širokou soupiskou hráčů, se bude jednat také o sympatie hráče a trenérů na jedné straně a zásluh na straně druhé. Dochází tak k situacím, kdy někdy poměrně nepřipravení hráči či hráči v neoptimální formě odehrají každý zápas, a naopak hráči nadprůměrně připravení s dobrou aktuální formou sledují zápas pouze z tribuny, a to jen na základě rozhodnutí trenéra založeného na sympatiích či jiných nepříliš relevantních kritériích. Ačkoliv se jedná o prémie a hráč tedy z tohoto důvodu nepřichází o poměrnou část své základní odměny, domnívám se, že přístup k bonusům by pro všechny hráče měl být rovný a nerovnost by měla být založena maximálně na objektivně zjistitelných faktorech.

Splatnost této odměny se nijak neliší například od běžné pracovní smlouvy. Odměny z pracovní smlouvy jsou splatné měsíčně vždy do dne určeného smlouvou kalendářního měsíce následujícího po měsíci, za který náleží. Je však důležité, aby hráč působil v klubu po celou dobu trvání smlouvy, případně po celé období rozhodné pro určení základní odměny dle smlouvy. V případě, že hráč v tomto období přestane v klubu působit, náleží mu pouze odpovídající poměrná část sjednané odměny. Poměrná část odměny bude hráči vyplacena také v situacích, kdy hráči bude disciplinárním orgánem uložen trest zákazu či zastavení činnosti a v případě, kdy svým povinností nebude schopen dostát klub z důvodu vyšší moci, tedy aktuálním takovým důvodem bylo zejména nedokončení ligové sezóny 2019/2020 z důvodu pandemie Covid-19.

Ujednání o odměně hráče se také zabývají postoupením práv a závazků v průběhu probíhající sezóny na jiný hokejový klub.¹²⁸ V České republice aktuálně existují tři

---

¹²⁷ Dodatek č. 3 k nepojmenované hráčské smlouvě

¹²⁸ K tomu také více v další kapitole

profesionální ligy, kterými jsou Extraliga ledního hokeje, tedy nejvyšší česká soutěž, I. liga, momentálně pojmenována jako Chance liga, a II. liga, v které se již ovšem mísí kluby profesionální a poloprofesionální. Je tak zcela logické, že finanční poměry a zejména finanční možnosti hokejových klubů se liší nejen napříč jednotlivými ligami, ale zejména v každé lize samostatně. Z důvodu těchto finančních možností různých klubů v různých ligách, ale také z důvodu určité jistoty hráče je třeba sjednat jaká odměna bude hráči náležet v případě postoupení práv a závazků do nižší či vyšší soutěže. Jestliže dojde k postoupení práv a povinností klubu z této smlouvy na klub stejné či vyšší soutěže, zůstávají sjednaná základní odměna i prémie zachovány. Dle tohoto ujednání tak může dojít k situaci, kdy hráč odejde do klubu s násobně vyšším rozpočtem, ale jeho odměna se na základě tohoto ujednání do konce platnosti takové smlouvy nezvýší. V situaci, kdy hráč podepíše profesionální hráčskou smlouvu s klubem účastnícím se Extraligy ledního hokeje a dojde k postoupení práv a povinností na klub účastnící se nižší soutěže, může dojít ke snížení základní odměny až o 20 % a v neposlední řadě, v případě, že má hráč podepsanou profesionální hráčskou smlouvu s klubem účastnícím se I. ligy a dojde k postoupení práv a povinností na klub účastnící se nižší soutěže, může dojít ke snížení základní odměny až o 50 %. Tato procentuální snížení základní odměny reflektují finanční možnosti a podmínky v jednotlivých ligách, ale jsou zároveň natolik mírná, že na základě postoupení práv a povinností nedojde k přílišné finanční nejistotě hráče.

4.5.1 Krácení odměny

Krácení odměny je institut, který hokejové kluby využívají zejména v situacích, kdy hráč není schopen plnit své povinnosti plynoucí ze smlouvy ze zdravotních důvodů. Jedná se však o poměrně problematické ujednání zasahující do právní jistoty hráče a do jeho očekávání z hlediska finanční stability, když takové ujednání může způsobit snížení odměny až o 100 %.¹²⁹

Snížení základní odměny se liší na základě skutečností, kvůli kterým došlo k překážce ve schopnosti plnit své povinnosti ze zdravotních důvodů. První

---

¹²⁹ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 126

skutečností je zranění hráče při utkání klubu nebo na tréninku klubu v přípravě na utkání ligy a to tak, že v 1. až ve 4. týdnu se hráči odměna nijak nesnižuje, v 5. až 7. týdnu se hráči snižuje odměna o 30 %, v 8. až 10. týdnu se hráči snižuje odměna o 40 % a v 11. týdnu a následujících týdnech je snížena o 50 %. Pokud se hráč zraní v letní přípravě klubu, jeho základní odměna se v prvních třech týdnech nekrátí, ovšem ve 4. až v 6. týdnu se již krátí o 30 %, dále v 7. až v 10. týdnu se krátí odměna o 40 % a v 11. týdnu a v následujících se krátí o 50 %. Poslední skutečností, pro kterou se odměna hráče krátí je onemocnění, které hráči vznikne při plnění povinností dle smlouvy. Při takovém onemocnění se základní odměna krátí již od 3. týdne, a to tak, že od 3. do 5. týdne onemocnění se krátí o 20 %, dále od 6. do 8. týdne se krátí základní odměna o 40 % a od 9. týdne se krátí o 50 %.¹³⁰

Pokud hráč není schopen plnit své povinnosti ze zdravotních důvodů, které nejsou uvedeny výše, z důvodu fyzické či psychické nepřipravenosti či z jiných důvodů zaviněných hráčem, je základní odměna hráče krácena o 100 %, tedy jinými slovy mu žádná odměna v těchto případech nenáleží, a to po celou dobu, po kterou není schopen plnit své povinnosti. V tomto případě má zároveň klub oprávnění smlouvu s hráčem vypovědět.¹³¹

Dle mého názoru se v případě možnosti klubu snížit hráči odměnu o 100 % či smlouvu s hráčem vypovědět na základě zdravotních důvodů jedná o jedno z nejproblematictějších ujednání profesionálních hráčských smluv. První problém shledávám v tom, že, v porovnání se zákoníkem práce, není možnost vypovězení smlouvy z důvodu zdravotních důvodů omezena dalšími kritérii. Pro srovnání, dle § 52 písm. e) zákoníku práce, pozbyl-li zaměstnanec vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podle lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, dlouhodobě zdravotní způsobilost, zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď. Vypovězení pracovněprávního vztahu je tedy v tomto případě podmíněno dlouhodobostí, která dle § 43 odst. 4 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, představuje pozbytí zdravotní způsobilosti na dobu alespoň 180

---

¹³⁰ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

¹³¹ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

dní a dále je výpověď podmíněna lékařským posudkem či rozhodnutím správních orgánů. Tyto podmínky však v případě vypovězení hráčské smlouvy z důvodů zdravotní nezpůsobilosti není třeba naplnit a je tak nesporné, že profesionálním hokejistům není v tomto směru poskytována taková ochrana jako zaměstnancům.

Další problém lze shledat v případě možnosti snížení odměny hráče o 100 % ze zdravotních důvodů, a to zejména z toho důvodu, že hráč, jak bude uvedeno v další kapitole, nemá právo po takovém snížení odměny jednostranně ukončit hráčskou smlouvu, neboť nedochází k porušení povinností ze strany klubu. Lze si tak představit situaci, kdy si hráč, nezaviněně a mimo činnosti související s výkonem práv a povinností plynoucích z hráčské smlouvy, způsobí takové zranění, pro které nebude moci po celou sezónu plnit své povinnosti a klubu tak vznikne právo zkrátit hráči odměnu o 100 %. Hráč však bude i nadále hráčskou smlouvou vázán. V ideálním světě by k této situaci samozřejmě nikdy nedošlo a klub by se s hráčem buďto dohodl na ukončení smlouvy či mu odměnu snížil, avšak nikoliv o 100 %. Když si však představíme, že by tato situace nastala, vyvstává otázka, zda by se hráč měl možnost této situaci nějak bránit. V prvé řadě jsem toho názoru, že už z podstaty této teoretické situace či situací podobných je třeba uvažovat, zda takové ujednání není v rozporu s dobrými mravy. Jestliže by se však o rozpor s dobrými mravy nejednalo, mohou hráči vzniknout nějaké nároky? Jelikož se nejedná o pracovněprávní poměr, nelze na situaci užít ustanovení zákoníku práce týkající se náhrady nemajetkové újmy. Zůstává tak možnost náhrady nemajetkové újmy dle občanského zákoníku. V případě, že by hráči zdravotní indispozice, tedy nemajetková újma, byla způsobena třetí osobou, vznikne hráči občanskoprávní nárok náhrady nemajetkové újmy, a to bolestné a ztížení společenského uplatnění a dalo by se uvažovat také o nároku na náhradu majetkové škody, tedy ušlého zisku, představující sníženou odměnu z hráčské smlouvy o 100 %. Ovšem pokud by zranění hráče nebylo způsobeno třetí osobou, jen těžko si lze představit jakékoliv nároky, které by hráči z této situace mohly vzniknout.

Zdravotní způsobilost hráče je posuzována klubovým lékařem, případně lékařem, s kterým hokejový klub spolupracuje. Vzhledem k tomu, jaké následky může mít nesprávné posouzení zdravotního stavu hráče na jeho zejména finanční situaci, obsahují profesionální hráčské smlouvy ujednání na ochranu hráčů. Dle takového ujednání, pokud hráč s posouzením zdravotního stavu nesouhlasí, posoudí zdravotní

způsobilost hráče nezávislý znalec, který hráčovu zdravotní způsobilost posoudí s konečnou platností a obě strany smlouvy jsou povinny tento závěr respektovat.¹³²

4.5.2 Smluvní pokuty

Smluvní pokuta je jedním z hlavních negativních motivačních ujednání, případně dodatkem, profesionálních hráčských smluv, která má hráče motivovat k plnění svých povinností, resp. jej má odradit od jejich porušování. Dle dodatku č. 1 k hráčské smlouvě nejmenovaného hokejového klubu se smluvní pokuty ujednávají „*pro případy porušení povinností hráče z hráčské smlouvy.*“¹³³ Dle tohoto dodatku jsou smluvní pokuty vyjádřeny procentuálně jakožto maximální možná výše procent ze základní měsíční odměny hráče či jejího měsíčního ekvivalentu pro jednotlivá porušení povinností. Jednotlivé oblasti, v kterých hráč může porušit své povinnosti jsou oblast sportovní, oblast životosprávy a zdravotní péče a zbytková oblast. Velmi důležitým ujednáním tohoto dodatku je ovšem také právo vedení klubu, dle kterého po konzultaci s trenéry může v případech zvláště hodných zřetele smluvní pokutu neuplatnit. Je tak z tohoto ujednání zřejmé, že i v případech porušení povinností ze strany hráče nemusí nutně být klubem smluvní pokuta udělena, ovšem bude se jednat spíše o velmi ojedinělé případy.

Prvním porušením povinností hráče ve sportovní oblasti je nerespektování pravidel ledního hokeje mající za následek vyloučení v zápase ligové soutěže, a to konkrétně za úmyslný menší trest, větší trest s osobním trestem do konce utkání a za osobní trest do konce utkání. Smluvní pokuta za úmyslný menší trest, tedy trest ve hře na dvě minuty, která činí maximálně 5 % ze základní odměny hráče, je už jen z povahy tohoto trestu a z povahy provinění na ledě k menšímu trestu, často ze strany vedení klubu promíjená, protože nejenže se občas těžko posuzuje, zda se jedná o úmyslný faul ve hře a zároveň je v určitých situacích úmyslný faul nejlepším možným řešením a bylo by tak v těchto situacích poměrně nesmyslné hráči za podobné tresty ukládat smluvní pokutu. V případě většího trestu, který může být spojen s osobním trestem do konce utkání či v případě osobního trestu do konce utkání, jejichž horní hranice smluvní

---

¹³² Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

¹³³ Dodatek č.1 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

pokuty činí 10 %, již shovívavost vedení klubu nebude hráči natolik nakloněná, jelikož se většinou jedná o velmi nebezpečné fauly či o nesportovní chování. V případě že se takto hráč proviní v jiném než soutěžním utkání, horní hranice smluvních pokut je krácena na polovinu. Ovšem nerespektováním pravidel ledního hokeje nemusí dojít pouze k uložení menšího, většího či osobního trestu ve hře, ale také k zastavení činnosti disciplinární komisí. V takovém případě je smluvní pokuta stanovena na 10 % ze základní odměny hráče, a to za každý zápas, kterého se hráč z důvodu zastavení činnosti nemůže účastnit.

Ve sportovní oblasti nejsou ujednány smluvní pokuty pouze za porušování pravidel ledního hokeje, nýbrž je jimi vynucována také dochvilnost, disciplína, účast a výsledky týmu. Nechovilnost, resp. pozdní příchod na stanovený čas, bez předchozího souhlasu hlavního trenéra či generálního manažera, o více než 15 minut je trestán v případě tréninků týmu, regenerací a ostatních aktivit vyplývajících z hráčské smlouvy smluvní pokutou ve výši až 1 % ze základní odměny, dále v případě zápasu ligové soutěže smluvní pokutou do 10 % ze základní odměny a pozdní příchod na ostatní utkání týmu je trestán smluvní pokutou do 5 %. Také dodržování disciplíny a určitých týmových pravidel je smluvními pokutami vynucováno, přičemž smluvní pokuty jsou hráči ukládány v případech, kdy dojde k jeho vykázaní z disciplinárních důvodů, a to z tréninku ve výši do 5 %, ze zápasu ligové soutěže ve výši 30 % a z ostatních zápasů smluvní pokuta ve výši 20 %. Jestliže se hráč vůbec nezúčastní bez omluvení činností hokejového klubu, mohou mu být uloženy jedny z nejvyšších smluvních pokut dle tohoto dodatku k hráčské smlouvě. Konkrétně se jedná o smluvní pokutu v maximální výši 10 % při neomluvené neúčasti na regeneraci a jiných aktivitách vyplývajících z hráčské smlouvy, dále smluvní pokutu ve výši do 50 % při neúčasti na tréninku týmu či na neligovém utkání, a především smluvní pokutu ve výši do 100 % základní odměny hráče při neomluvené neúčasti na zápasu ligové soutěže. V poslední řadě jsou smluvními pokutami pokutovány nedostatečné sportovní výkony celého týmu, resp. sportovní neúspěchy týmu. V dodatku jsou nejprve uvedeny dvě průběžné situace, za kterých klub může hráčům uložit smluvní pokutu ve výši do 10 % ze základní odměny hráče, a to konkrétně opakovaně prohraná utkání 5 brankovým či vyšším rozdílem a za průběžné umístění mužstva na 13. a 14. místě tabulky Extraligy ledního hokeje ve dvou po sobě jdoucích kolech Extraligy ledního hokeje. Tyto smluvní pokuty však nemusí být uplatněny, pokud dojde ke zlepšení sportovních

výsledků mužstva za předem určený časový úsek stanovený vedením klubu. Poslední smluvní pokutou ve sportovní oblasti je smluvní pokuta za sestup mužstva z Extraligy ledního hokeje do I. ligy, tedy za prohranou baráž s vítězem I. ligy, přičemž tato pokuta může být uložena ve výši do 50 % ze základní odměny hráče.

Smluvní pokuty mohou být hokejovým klubem ukládány také za porušování povinností v oblasti životosprávy a zdravotní péče. Nejmírnější smluvní pokuty mohou být uloženy za „užívání léků či jiných prostředků bez předchozího souhlasu lékaře klubu, které mohou mít dopingový charakter“ a v případě, že hráč nebude „postupovat v souladu s instrukcemi uvedenými ve zdravotním zabezpečení mužstva a nepodrobí-li se hráč zdravotní péči a rehabilitaci stanovené lékařem klubu“. Za toto porušení povinností může být hráči uložena smluvní pokuta do výše 10 % ze základní odměny. V případě použití dopingových prostředků, tedy nikoliv jen prostředků, které mohou mít charakter dopingu, je klub oprávněn uložit hráči smluvní pokutu až 100 % ze základní odměny. Co se životosprávy týče, smluvní pokuta v maximální výši do 20 % ze základní odměny může být hráči uložena za porušení večerky nařízené klubem a smluvní pokuta ve výši do 50 % bude hráči uložena, bude-li zjištěn alkohol v krvi na tréninku či zápase vyšší než 0,5 promile.¹³⁴

Nad rámec oblasti sportovní, oblasti životosprávy a zdravotní péče jsou sjednány smluvní pokuty také za porušení různých povinností, které hráč dle smlouvy nesmí porušovat. Nejmírnější smluvní pokuty mohou být hráči uloženy za nepoužití klubového oblečení a za výkon jiné samostatné či výdělečné činnosti, a to ve výši 5 % ze základní odměny. Dále poměrně mírné smluvní pokuty ve výši 10 % může klub hráči uložit v případě jiných provinění týkajících se výstroje a také pokud bude v rozporu s tímto ujednáním uvádět nepravdivé, zkreslené či zakázané informace do sdělovacích prostředků. Již velmi znatelnou smluvní pokutu, která může činit až 50 % ze základní odměny hráče, uloží hráči klub za provozování jiného sportu, které by mohlo být na újmu jeho schopnost hráče ledního hokeje. V neposlední řadě nejpřísněji trestanými proviněními hráčů jsou přijetí peněžitého či nepeněžitého plnění které má či by mohlo mít souvislost se zápasy či výsledky týmu a účast na sázkových a

---

¹³⁴ Dodatek č. 1 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

obdobných soutěžích, které by opět mohly mít souvislost se zápasy či výsledky týmu. Smluvní pokuta za tato provinění může činit až 100 % ze základní odměny hráče.¹³⁵

Zejména poslední uvedenou smluvní pokutou je dle mého názoru třeba se více zabývat z pohledu zákona i judikatury. Občanský zákoník, a pro úplnost ani již neúčinný zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník či zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, neobsahují úpravu maximální výše smluvní pokuty. § 2051 občanského zákoníku však soudům dává možnost moderace nepřiměřeně vysokých smluvních pokut. Ani z judikatury Nejvyššího soudu však nevyplývá všeobecně použitelná maximální výše smluvních pokut, a tak jediné vodítko pro posouzení této konkrétní smluvní pokuty jsou hlediska, dle kterých Nejvyšší soud smluvní pokuty a jejich výši posuzuje. Základní vodítko nabízí rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.01.2023, sp. zn. 31 Cdo 2273/2022, dle kterého „*přiměřenost smluvní pokuty ve smyslu § 2051 občanského zákoníku se posuzuje s ohledem na to, jakým způsobem a za jakých okolností nastalo porušení smluvní povinnosti utvrzené smluvní pokutou a v jaké míře se dotklo zájmů věřitele, které měly být sjednáním smluvní pokuty chráněny*“.¹³⁶ Je tedy zejména nutno zkoumat, jaká povinnost hráče je touto smluvní pokutou utvrzena. Korupce ve sportu je velmi závažný, trvající problém a samotné kluby, a dokonce hráči dlouhé roky volají po zpřísnění trestů právě za korupci týkající se sportu.¹³⁷ Jedná se o povinnost hráče, jejíž porušení nejen že je v rozporu s pravidly fair play a dobrými mravy, ale také hraničí s trestnou činností a v neposlední řadě poškozují dobrou pověst klubu. Dalším poměrně důležitým hlediskem pro posouzení přiměřenosti této smluvní pokuty je také fakt, že se nutně v každém případě nemusí jednat o smluvní pokutu v této výši, neboť je určena jen maximální výše a smluvní pokuta tak za toto porušení smluvní povinnosti může být uložena smluvní pokuta nižší. Ať už by však za tento prohřešek byla hráči udělena pokuta i v maximální výši, jsem toho názoru, že se jedná o naprosto přiměřenou smluvní pokutu, která chrání jedny z nejdůležitějších zásad profesionálních sportů a vzhledem k tomu že se nejedná o ujednání v rozporu s právními předpisy, považuji jej nejen za naprosto regulérní, nýbrž za potřebné.

---

¹³⁵ Dodatek č. 1 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

¹³⁶ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.01.2023, sp. zn. 31 Cdo 2273/2022

¹³⁷ Kluby chtějí přísnější tresty: Podezření z korupce, okamžité stop. *ISport.cz* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/fotbal-prohnily-cesky-fotbal/182145/kluby-chteji-prisnejsi-tresty-podezreni-z-korupce-okamzite-stop.html>

4.6 Ukončení smlouvy

Ještě, než se budu věnovat samotnému ukončení profesionální hráčské smlouvy, a tedy zániku vztahu nejen právního, je vhodné zaměřit se nejprve na dobu trvání smlouvy, která s ukončením právního vztahu hokejisty a sportovního klubu úzce souvisí. Pracovní smlouvy se dle § 39 odst. 1 zákoníku práce sjednávají na dobu neurčitou v případě, že ve smlouvě není ujednání o době trvání pracovního závazku. Profesionální hráčské smlouvy se však vzhledem k povaze právního vztahu uzavírají výlučně na dobu určitou. § 39 odst. 2 zákoníku práce dále uvádí, že doba trvání pracovního poměru na dobu určitou mezi týmiž stranami nesmí přesáhnou 3 roky a může být opakována nejvýše dvakrát, přičemž za opakování pracovního poměru na dobu určitou se považuje rovněž jeho prodloužení. Ačkoliv, jak je uvedeno v předchozích kapitolách, právní vztah profesionálního hokejisty není pracovněprávním poměrem, je toto srovnání stále relevantní.

Profesionální hráčské smlouvy se zákoníkem práce neřídí, a tak se neuplatní ani maximální délka trvání hráčské smlouvy dle zákoníku práce, ani limit maximálně 2 prodloužení či opakování smlouvy. Je tak čistě na profesionálním hokejistovi, ale zejména na klubu, na jakou dobu si smlouvu sjednají. Velmi často se setkáme s kontrakty hokejistů pouze na jeden rok, zejména pokud se jedná o hokejistu, jehož výkonností si sportovní klub není stoprocentně jistý a chtějí si jej spíše vyzkoušet. V případě hokejistů, kteří jsou však na poli profesionálního hokeje považováni za nadprůměrné a klub si jejich příslušnost chce pojistit na delší dobu, není výjimkou, že některé smlouvy jsou podepisovány i na 5 a více let. V tomto se hokejové prostředí výrazně liší od prostředí fotbalového, ve kterém je stanovena minimální i maximální délka hráčské smlouvy, a to na nejméně 4 měsíce a nejvíce na 5 let.¹³⁸

Velmi důležitým ujednáním souvisejícím s dobou trvání závazku profesionálního hokejisty a sportovního klubu je opční právo. Opce občanský zákoník jakožto institut nezná, jedná se však o velmi známý institut uznávaný nejen teorií, ale také judikaturou. Opce sportovního klubu je v podstatě odkládací podmínkou, dle které může jednostranně, před uplynutím trvání smlouvy, smlouvu prodloužit. Opční právo je v profesionálních hráčských smlouvách upraveno nejen z pohledu maximální délky

---

¹³⁸ VV FAČR. *Směrnice pro evidenci profesionálních a neamatérských smluv*. Dostupné také z: http://nv.fotbal.cz/assets/cmfs/legislativa/Sm_nice_pro_evidenci_smluv-fin_1-27032015.pdf

takového prodloužení, ale také maximálním možným počtem jednostranného prodloužení smlouvy. Konkrétně je ve smlouvách opční právo klubu upraveno jako „*právo prodloužit dobu trvání této smlouvy, a to tak, že nejpozději 15 dní před uplynutím doby trvání této smlouvy písemně sdělí hráči, že uplatňuje své opční právo. V takovém případě se doba trvání této smlouvy prodlužuje o 2 roky. Opční právo může klub uplatnit maximálně 1krát.*“¹³⁹ Tato ujednání tak částečně odpovídají ustanovení § 39 odst. 2 zákoníku práce, avšak doba a počet prodloužení může být v případě profesionálních hráčských smluv vyšší, i když toto není pravidlem.

Opční právo je jedno z mnoha ujednání, které v tomto právním poměru značně zvýhodňuje sportovní klub. Nejen, že se jedná o jednostranné právo klubu opční právo uplatnit a není tak možné, aby si hráč v klubu, kde je spokojen, jednostranně prodloužil smlouvu, ale především tím opět nastává určitá nejistota hokejisty, který v závislosti na ujednání o požadavku na dobu, v které klub nejpozději před uplynutím doby trvání smlouvy může smlouvu jednostranně prodloužit. Hráč se tak do této doby může pouze domnívat, zda jeho sportovní klub opci uplatní či nikoliv. V případě, že sportovní klub opci neuplatní, hokejista se ocitá v situaci bez angažmá, které nemusí být vždy jednoduché ihned zajistit, a tedy v situaci finanční nejistoty. Zároveň toto ujednání neznamená podpis nové smlouvy, nýbrž pouze prodloužení smlouvy stávající včetně veškerých jejích ujednání. Hráč tak nemá právo na jakýkoliv finanční bonus z podpisu nové smlouvy, ale zejména ani na změnu výše základní odměny ani jiných smluvních ujednání.¹⁴⁰

Profesionální hráčské smlouvy nejčastěji zanikají právě uplynutím sjednané doby trvání smlouvy se zároveň neuplatněným sjednaným opčním právem sportovním klubem či uplynutím sjednané doby trvání prodloužené smlouvy po uplatnění opčního práva. Dalším běžným způsobem ukončení hráčské smlouvy je oboustranná písemná dohoda profesionálního hokejisty a sportovního klubu, přičemž k takové dohodě dochází nejčastěji v případech, kdy hokejista má určité nabídky na jiné angažmá. V takových případech si kluby ve smlouvách často vyhrazují právo na určení odstupného za uvolnění hráče do jiného hokejového klubu, které je povinen zaplatit

---

¹³⁹ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

¹⁴⁰ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 107

právě klub, který hráče převezme.¹⁴¹ V neposlední řadě právně bezproblémovým ukončením hráčské smlouvy jsou situace, kdy buďto dojde k úmrtí hokejisty nebo zanikne sportovní klub.

O něco problematičtější už je ovšem jednostranné ukončení hráčské smlouvy výpovědí. „Výpověď smlouva zaniká dnem následujícím po dni doručení písemné výpovědi druhé smluvní straně... Výpověď musí být písemná a musí v ní být uveden důvod výpovědi.“¹⁴² Základním požadavkem takové výpovědi je, mimo její písemnosti, uvedení, a tedy také naplnění, některého z důvodů. Hlavním důvodem dle ujednání hráčské smlouvy je porušení povinností vyplývajících ze smlouvy pro druhou smluvní stranu. Pro naplnění této podmínky však nepostačí pouze jednorázové porušení povinností strany smlouvy, nýbrž se musí jednat buďto o pokračující porušování povinností i po písemné výzvě ke splnění takové povinnosti, případně k odstranění negativních následků, které takovým porušením nastaly, a to ve stanovené lhůtě. Zároveň druhá smluvní strana v takové výzvě musí být výslovně upozorněna na možnost jednostranného ukončení právního poměru výpovědí. Tyto uvedené podmínky pro ukončení právního poměru výpovědí však neplatí u takových porušení povinností, které nelze dodatečně splnit či odstranit negativní následek takového porušení. Jedná se tak o právo jednostranného ukončení právního poměru, které mohou využít obě strany smlouvy.¹⁴³

Porušení povinností, které plynou stranám ze smlouvy, však není jediným důvodem, pro který jedna ze stran smlouvy může právní poměr mezi profesionálním hokejistou a sportovním klubem jednostranně ukončit výpovědí. Jedním z hlavních důvodů ukončení smlouvy výpovědí je zdravotní hledisko hokejisty. Konkrétně není-li hokejista schopen plnit své povinnosti ze zdravotních důvodů, které nepocházejí z činnosti vykonávané pro klub, z důvodů fyzické či psychické nepřipravenosti či z jiných důvodů zaviněných hráčem, je klub oprávněn smlouvu jednostranně ukončit výpovědí.¹⁴⁴

---

¹⁴¹ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

¹⁴² VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

¹⁴³ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

¹⁴⁴ Tamtéž

Existují také případy, kdy důvod ukončení právního poměru profesionálního hokejisty a sportovního klubu bude na straně klubu, s výjimkou prostého porušování svých povinností. Takový důvod nastane, pokud klub není schopen dostát svým povinnostem ze smlouvy z důvodu vyšší moci, z důvodu přerušení ligy, které se klub účastní či z důvodu ztráty oprávnění ke sportovní činnosti.¹⁴⁵ Poměrně aktuální kauzou týkající se tohoto důvodu jednostranného ukončení hráčské smlouvy bylo ukončení smluv pěti hráčům hokejového klubu Mountfield HK z důvodu pandemie Covid-19. Tímto ukončením smluv se později zabývala Smírčí komise ČSLH, která ačkoliv souhlasila, že pandemie je bezesporu zásahem vyšší moci, klub nijak nedoložil, že by uvedená skutečnost měla za následek objektivní nemožnost dostát jeho smluvním závazkům. Zejména pak poukázala na fakt, že jen stěží lze prokázat, že by tato nemožnost vznikla jen vůči těmto konkrétním hráčům a z těchto uvedených důvodů výpovědi zneplatnila.¹⁴⁶

Dojde-li k předčasnému ukončení smlouvy, tedy s výjimkou případu, kdy dojde k ukončení smlouvy uplynutím doby, na kterou byla smlouva sjednána a nedojde-li zároveň ke zrušení registrace hokejisty, tedy hokejista bude nadále vykonávat činnost u jiného hokejového klubu, je povinen klubu uhradit veškeré náklady na hráče, a to poměrně k počtu sezón, které hráč v hokejovém klubu odehrál. V případě že dojde k takovému ukončení a registrace hráče bude zrušena na dobu alespoň dvou let, není hráč povinen hradit hokejovému klubu žádné náklady.¹⁴⁷

4.6.1 Postoupení práv a povinností

Ačkoliv se v případě postoupení práv a povinností jinému klubu nejedná o ukončení právního poměru jako takového, pouze dochází ke změně jedné smluvní strany, tedy sportovního klubu, není sporu o tom, že mezi sportovním klubem a hokejistou existuje také neprávní vztah, který zahrnuje nejen určitou příslušnost k sportovnímu klubu a citovou vazbu k tradici, ke spoluhráčům, ale také k fanouškům klubu. Tento vztah,

---

¹⁴⁵ Tamtéž

¹⁴⁶ Rozhodnutí smírčí komise ČSLH – Šidlík, Žejdl, Mountfield HK. *Český hokej* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/clanky/rozhodnuti-smirci-komise-cslh-sidlik-zejdl-mountfield-hk>

¹⁴⁷ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

ačkoliv se nejedná o vztah právní, tak postoupením smlouvy jinému klubu zaniká a je tak vhodné také postoupení práv a povinností podřadit pod ukončení smlouvy.¹⁴⁸

Postoupení smlouvy jinému klubu je jedním z hlavních stavebních kamenů fungování profesionálních hokejových lig. Kluby, jejichž cílem je co nejvíce maximalizovat své šance na sportovní úspěch musejí v průběhu sezóny reagovat na různé potřeby klubu, které mohou být způsobeny rozsáhlou marodkou, sníženou výkonností stěžejních hráčů týmu, neočekávanými odchody hráčů či se pouze může jednat o vhodné doplnění týmu z důvodu zvolené taktiky. Za tímto účelem tak hokejové kluby přivádějí nové hráče na tzv. hostování, tedy dočasně převezmou hráčskou smlouvu, tím pádem tedy práva a povinnosti, jiného hokejového klubu. Po uplynutí sjednané doby hostování se hráč opět vrací do svého mateřského klubu.

Postoupení smlouvy je upraveno v § 1895 občanského zákoníku, dle kterého „může kterákoli strana převést jako postupitel svá práva a povinnosti ze smlouvy nebo z její části třetí osobě, pokud s tím postoupená strana souhlasí a pokud nebylo dosud splněno“. Hráčská smlouva je však velmi specifická, a tak nelze toto ustanovení občanského zákoníku následovat doslovně a úplně. Vzhledem k tomu, že jedním ze základních rysů výkonu profesionálního hokeje a sportu obecně je osobní výkon činnosti profesionálním hokejistou, postoupení smlouvy ze strany profesionálního hokejisty nepřichází v úvahu. Jedinou stranou, která tak může svá práva a povinnosti postoupit je hokejový klub. Jednou z hlavních podmínek takového postoupení smlouvy je souhlas postoupeného. Tento souhlas je pak možné udělit ad hoc ke konkrétnímu postoupení či ex ante podepsáním hráčské smlouvy. První z uvedených souhlasů je ve smlouvě upraven tak, že „klub je oprávněn postoupit svá práva a povinnosti z této smlouvy jinému hokejovému klubu vždy pouze se souhlasem hráče; nevyjádří-li se hráč do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu bude klubem oznámen záměr postoupit svá práva a povinnosti vážnoucí k jeho osobě jinému hokejovému klubu, má se za to, že hráč s postoupením souhlasí bez připomínek.“¹⁴⁹ Druhou situací je souhlas ex ante podepsáním hráčské smlouvy, která je v hráčské smlouvě upravena tak, že „klub je oprávněn postoupit svá práva a povinnosti plynoucí z této smlouvy

---

¹⁴⁸ RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5. s. 145

¹⁴⁹ Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

jinému hokejovému klubu, s čímž hráč podpisem této smlouvy výslovně souhlasí.“¹⁵⁰
Tato dvě rozdílná ujednání se liší zejména v síle pozice profesionálního hokejisty, který postoupením smlouvy jinému hokejovému klubu, v případě že se bude jednat o klub z nižší hokejové soutěže, přijde o část základní odměny, avšak pokud smlouva obsahuje druhé výše uvedené ujednání, nemá žádnou možnost tomuto zabránit.

---

¹⁵⁰ VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

Závěr

Diplomová práce byla zaměřena na problematiku profesionálních hráčských smluv v ledním hokeji. V úvodu práce jsem se však zabýval obecnými, avšak pro téma práce velmi zásadními tématy, kterými byla zejména definice pojmu „sport“ jako takového a jeho členění, a to zejména na sporty individuální a kolektivní či na amatérské a profesionální. Tento obecný úvod je velmi důležitý převážně z toho důvodu, že pro zkoumání profesionálních hráčských smluv v ledním hokeji, tedy v kolektivním profesionálním sportu, je třeba nejprve tyto tři pojmy definovat a zjistit, z jakých veškerých hledisek je třeba na tyto smlouvy pohlížet. V neposlední řadě jsem se v úvodních kapitolách zabýval také historií ledního hokeje, a to jak z pohledu historie ledního hokeje jakožto sportu, tak také historie organizace či vývoje pravidel. Tyto části považuji za příléhavé zejména jakožto co nejvěrnější úvod do tématu profesionálního ledního hokeje, které mimo jiné pojednávají také o ČSLH či IIHF, které jsou předmětem dalšího obsahu práce.

Hlavním závěrem těchto kapitol, mimo hlavního znaku profesionálního sportu, kterým je jeho ziskovost, je převážně to, že profesionální sport není jen o sportovní stránce a výsledcích. Povinnosti profesionálních sportovců mohou zasahovat jak do soukromého života sportovce, tak do činností s profesionálním sportovním klubem spojenými, jako jsou tréninky, soustředění či komunikace s médii takovým způsobem, který klub nepoškodí. Dělení sportu na kolektivní a individuální sporty je pro další kapitoly důležité zejména s ohledem na postavení profesionálního sportovce a podobnosti s postavením zaměstnance či podnikatele.

V další kapitole jsem se zabýval sportovní legislativou ze tří různých pohledů. Prvním hlediskem byla legislativa v České republice, a to jak právní předpisy zasahující jakýmkoliv způsobem do oblasti sportu, tak vnitřní předpisy různých hokejových organizací. Druhým pohledem je legislativa mezinárodní či na úrovni Evropské unie, ale také jsem se zabýval vnitřními předpisy IIHF. Obě tyto části podávají, nikoliv vyčerpávající, nýbrž dostatečný přehled předpisů, které fungování profesionálního ledního hokeje různými způsoby ovlivňují. Důležitější a dle mého názoru palčivější závěr, který převážně z kapitoly zabývající se sportovní legislativou v České republice vyplývá je však nedostatečná právní úprava sportovního odvětví na všech úrovních. Také z tohoto důvodu jsem tuto kapitolu doplnil o srovnání české právní úpravy sportu s jinými státy jak v Evropě, tak také v Asii. Závěr je z mého

osobního pohledu jednoznačný. Sportovní legislativa je v českém právním řádu naprosto nedostatečná, a to zejména z toho důvodu, že neobsahuje žádný právní předpis upravující oblast sportu. Z tohoto nedostatku dále plynou různé problémy nejen pro sportovce, ale také pro sportovní kluby, které tkví zejména v určité právní nejistotě a snížené ochraně slabších smluvních stran.

Poslední kapitola, kterou lze považovat za obecnou, pro rozbor profesionálních hráčských smluv velmi důležitá se zabývá právním vztahem profesionálního sportovce a klubu. Nabízí se dvě zřejmé možnosti, a to vztah v podobě závislé práce či výkon profesionálního sportu jako podnikání. Cílem této kapitoly nebylo určit, zda profesionální kolektivní sport je či není závislou prací či podnikáním, nýbrž porovnání jednotlivých znaků těchto právních vztahů s reálným fungováním profesionálního sportu. Závěr této kapitoly tedy není jednoznačný, avšak jsem toho názoru, že profesionální kolektivní sport není závislou prací ani podnikáním, a to z mnoha důvodů. U závislé práce je důvodem zejména rozdílný způsob odměňování v nesouladu se zákoníkem práce, neaplikovatelnost různých konkrétních ustanovení zákoníku práce na vztah sportovce a klubu (např. ustanovení o pracovní době či o smluvních pokutách) či částečně nenaplněná podmínka výkonu činnosti na odpovědnost zaměstnavatele či soustavnosti výkonu závislé práce. Při zkoumání kolektivního sportu jakožto podnikání narážíme na rozdíly hned u prvního znaku, kterým je samostatnost. Vzhledem k podstatě kolektivního sportu nelze uzavřít, že by jej hokejista vykonával samostatně, a tedy ani na vlastní účet a odpovědnost. Nezbývá než uzavřít, že profesionální kolektivní sport není závislou prací ani podnikáním a jedná se tedy o právní vztah *sui generis*.

Na konci práce jsem se věnoval tématu hlavnímu, a to profesionálním hráčským smlouvám v ledním hokeji. Hlavní téma bylo zasazeno na závěr práce zejména z důvodu potřeby rozsáhlého obecného zkoumání problematik, které právní vztahy mezi profesionálními hokejisty a kluby provázejí, a tedy vztahují se rovněž na hráčské smlouvy.

Jelikož se jedná o neupravený právní vztah, upraveny nejsou ani předmětné smlouvy. Jedná se tedy o *inominátní* smlouvy, kterým je věnována první část této hlavní kapitoly. Právě v tomto se dle mého skýtá nejrozsáhlejší problém profesionálního sportu, neboť absentující právní úprava těchto smluv zakládá

autonomii vůle stran co, také, do obsahu smlouvy. Tato autonomie se však výrazněji promítá ve prospěch silnější strany, tedy hokejového klubu, který si tak ve smlouvě může, v rámci dobrých mravů, upravit libovolně podmínky ať už odměňování, povinností hráče i klubu či podmínek pro ukončení smlouvy. Opět musím v tomto smyslu akcentovat, že je dle mého subjektivního názoru vhodné alespoň uvažovat nad potřebou zákona, který by oblast profesionálního sportu, a tedy také hráčské smlouvy, určitým způsobem upravoval a tyto problémy alespoň částečně vyřešil.

Při zkoumání jednotlivých typů smluv je na počátek potřeba vymezit, co je předmětem tohoto konkrétního smluvního typu, přičemž u inominátních smluv je tato nutnost dvojnásobná. Předmětem profesionálních hráčských smluv jsou oboustranné závazky, které mají vést k naplnění sportovních cílů a k prosazení sportovního klubu na poli ledního hokeje. Pojmul jsem tuto část práce jako stručný úvod do následujícího podrobného rozboru jednotlivých závazků obou stran hráčské smlouvy. Považuji za vhodné uvést, že se v následujících kapitolách nejedná o vyčerpávající výčet a posouzení veškerých oboustranných závazků plynoucích z hráčských smluv, nýbrž o závazky, které byly uvedeny v hráčských smlouvách, které mi byly k práci poskytnuty.

Následující část práce jsem věnoval povinnostem profesionálního hokejisty vyplývajících z hráčské smlouvy. Jedná se zpravidla o nejrozsáhlejší část jednotlivých hráčských smluv, a to zejména z toho důvodu, že profesionální hokejista má mnoho povinností nesouvisejících se samotným hokejovým utkáním. Hlavní povinnosti lze stručně shrnout tak, že profesionální hokejista je povinen účastnit se všech činností souvisejících s ledním hokejem, udržovat se v dobré fyzické i psychické kondici, zdržet se jednání v rozporu se zájmy klubu a nesmí se účastnit sázkových soutěží. Je však třeba zdůraznit, že některé povinnosti hráče nejsou vždy sjednány jednoznačně, a je tak otázkou zejména výkladu jednotlivých ujednání smlouvy, co je považováno za dobrou fyzickou kondici či kdy je možné považovat nezaviněný špatný psychický stav hráče za porušení smluvních povinností.

Povinnosti ze smlouvy plynou samozřejmě také samotnému klubu, ačkoliv je z výčtu povinností zřejmé, že ani zdaleka se nejedná o srovnatelné množství povinností s povinnostmi hráče. Hlavními povinnostmi klubu jsou pouze platit hráči odměnu a poskytnout mu náčiní k provozování činnosti. Tyto povinnosti, jak poukazují v dalších kapitolách, jsou však velmi často smlouvami omezeny, a to zejména

ujednáními o krácení odměny hráče či maximálním počtem náčiní, které za sezónu klub hráči poskytne. V praxi se samozřejmě setkáme i s tím, že kluby hráčům poskytují „služební“ vozidla či byty, avšak nesetkal jsem se, že by toto bylo ve smlouvě ujednáno jako povinnost klubu.

Nejkontroverznější částí profesionální hráčské smlouvy jsou dle mého jednoznačně ujednání o odměně hokejisty, přesněji řečeno o jejím krácení či o smluvních pokutách. V práci jsem podrobně rozebral nejen jakým způsobem je určována výše odměny, jaké mohou být sjednány prémie, ale také za jakých okolností může klub odměnu hráči zkrátit, a to až o 100 % a za jaká porušení smlouvy může klub hráči udělit smluvní pokutu a v jaké výši, a to za činnosti související s herními výsledky, se životosprávou či s požíváním nepovolených látek či alkoholu.

Poslední velmi důležitá ujednání profesionálních hráčských smluv se týkají ukončení smlouvy, možnosti jednostranného ukončení jak ze strany hráče, tak ze strany klubu. Zejména možnosti jednostranného ukončení smlouvy úzce souvisejí s povinnostmi obou stran smlouvy a jejími porušeními, které v častých případech zakládají právo jedné ze stran smlouvu ukončit. Lze opět polemizovat u jednotlivých porušení povinností do jaké míry je toto porušení tak závažným, aby bylo možné následek jednostranného ukončení smlouvy považovat za odpovídající, avšak absentující právní úprava hráčských smluv dává zejména klubům prostor ujednat si tento prostředek ukončení smlouvy dle svého uvážení. S ukončením smlouvy souvisí také postoupení práv a povinností, které je ve sportovním prostředí běžnou záležitostí. I u postoupení práv a povinností však nalezneme tzv. šedé zóny, kdy kupříkladu hokejista podepíše hráčskou smlouvu, v které je ujednáno, že podpisem dává souhlas s jakýmkoliv budoucím postoupením práv a povinností. Situace za dobu působení v daném klubu se však může razantním způsobem změnit, avšak souhlas s postoupením vzít zpět nemůže.

Závěrem bych uvedl, že ačkoliv jsou hráčské smlouvy smlouvami inominátními, a tedy záleží na vůli stran, jaká jednotlivá ujednání smlouva bude obsahovat, považuji smlouvy, které mi byly poskytnuty z většiny za naprosto regulérně sjednané. Je z daných smluv zřejmé, že hokejové, ale obecně sportovní, prostředí je založeno na fair-play či kolegiálně. I tak tyto smlouvy obsahují ujednání, u kterých bylo nutné se pozastavit a podrobněji jejich problematiku v práci rozebrat. Je však otázka, zda by

právní úprava profesionálního sportu tato ujednání vymýtila či zda jsou to ujednání, která zkrátka ke sportu patří.

Profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji

Abstrakt

Tématem této práce jsou profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji. Jedná se o velmi konkrétně zvolené téma práce, jejímž hlavním cílem je rozebrat předmět jednotlivých hráčských smluv. Abych tohoto mohl dosáhnout, bylo však zapotřebí si nejprve vytyčit menší dílčí cíle práce.

Tyto menší cíle napomohou uvést toto téma dostatečným způsobem a zároveň slouží jako podklad pro následný rozbor problematických ustanovení hráčských smluv. Menšími cíli bylo vytyčení pojmu „sport“ a jeho dělení, poukázání na nedostatečnou právní úpravu profesionálního sportu v České republice a srovnání činnosti profesionálního hokejisty se závislou prací a s podnikáním.

V poslední a hlavní kapitole jsem si dal za cíl podrobně rozebrat profesionální hráčské smlouvy v ledním hokeji, jejich jednotlivá ujednání a poukázat na problematiku, která je způsobena zejména absencí právní úpravy profesionálního sportu a autonomií vůle stran, tedy zejména silnější strany, hokejového klubu.

Klíčová slova: hráčská smlouva, profesionální sport, lední hokej

Professional ice hockey player contracts

Abstract

The topic of this thesis is professional player contracts in ice hockey. It is a very specifically chosen topic of the thesis, the main aim of which is to analyze the subject of individual player contracts. In order to achieve this, however, it was necessary to first set out the smaller sub-objectives of the thesis.

These minor objectives will help to introduce the subject in a sufficient manner and also serve as a basis for the subsequent analysis of the problematic provisions of the players' contracts. The minor objectives were to set out the concept of "sport" and its division, to point out the insufficient legal regulation of professional sport in the Czech Republic and to compare activities of a professional hockey player with employment status and with entrepreneurship.

In the last and main chapter, I aimed to analyze in detail the professional player contracts in ice hockey, their individual arrangements and to point out the problems caused mainly by the absence of legal regulation of professional sport and the autonomy of the will of the parties, especially the stronger party, the ice hockey club.

Key words: player contract, professional sport, ice hockey

Seznam použitých zkratek

ČSLH – Český svaz ledního hokeje z.s.

Stanovy ČSLH – Stanovy Českého svazu ledního hokeje z.s. ze dne 18.06.2022

APK LH – Asociace profesionálních klubů ledního hokeje

ELH – Extraliga ledního hokeje

IIHF – International Ice Hockey Federation

UNESCO – United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization

NHL – National Hockey League

Občanský zákoník – zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

Zákoník práce – zákon č. 262/2016 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o živnostenském podnikání – zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o podpoře sportu – zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

Zákon o športe – zákon č. 440/2015 Z.z., o športe

Ustawa o sporcie – Ustawa ze dne 25. července 2010 o sporcie

Seznam použitých zdrojů

Seznam použité literatury a periodik

Kolektiv autorů. *Otázky sportovního práva*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. ISBN 9788090402416

KRÁLÍK, Michal. *Právo ve sportu*. Praha: C. H. Beck, 2001. Populárně odborné příručky. ISBN 80-7179-532-1.

MAISNER, Martin, Petr DOUBRAVA, Jiří JANÁK, Barbora VLACHOVÁ a Michaela DOMBROVSKÁ. *Základy sportovního práva*. Praha: C.H. Beck, 2019. Právní praxe. ISBN 9788074007446.

KUBÍČEK, Šimon. *Sport a právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2012. ISBN 978-80-210-6040-1.

RŮŽIČKA, Hynek. *Právní postavení profesionálních sportovců a profesionální sportovní smlouvy*. V Praze: C.H. Beck, 2022. Beckova edice právní instituty. ISBN 978-80-7400-895-5.

GUT, Karel a Václav PACINA. *Malá encyklopedie ledního hokeje*. Olympia, 1986. ISBN 27-010-86.

BĚLINA, Tomáš. Jsou právní vztahy profesionálních sportovců závislou prací? In: PICHRT, Jan. *Sport a (nejen) pracovní právo*. Wolters Kluwer, 2015, s. 64-74. ISBN 978-80-7478-655-6.

VALENTOVÁ, Klára, Jan PROCHÁZKA, Marie JANŠOVÁ, Veronika ODROBINOVÁ, Dominik BRŮHA, Tomáš JELÍNEK, Petra KONEČNÁ a Michal VRAJÍK. *Zákoník práce: Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2022. ISBN 978-80-7400-889-4.

DRÁPAL, Ljubomír a Miroslav BĚLINA. *Zákoník práce Komentář*. 3. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-759-0.

PETROV, Jan, Michal VÝTISK a Vladimír BERAN. *Občanský zákoník. Komentář*. 2. vydání. C. H. Beck, 2019. ISBN 978-80-7400-747-7.

SLEPIČKOVÁ, Irena a Pavel SLEPIČKA. Kde hledat počátky moderního sportu. *Geografické rozhledy*. 2012, 2012(4), 2-5.

Seznam použitých internetových zdrojů

Survey of players. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16].
Dostupné z: <https://www.iihf.com/en/static/5324/survey-of-players>

HISTORY OF HOCKEY. *FIH* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z:
<http://www.fih.ch/hockey-basics/history/>

MARTEL, Jean-Patrice. Origins of Ice Hockey. *The Canadian Encyclopedia* [online].
[cit. 2023-10-16]. Dostupné z:
<https://www.thecanadianencyclopedia.ca/en/article/origins-of-ice-hockey>

FISCHLER, Shirley W., FISCHLER, Stanley I. ESKENAZI, Gerald. Ice hockey.
Britannica [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z:
<https://www.britannica.com/sports/ice-hockey#ref29689>

The early beginnings. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16].
Dostupné z: <https://webarchive.iihf.com/iihf-home/history/index.html>

History of Ice Hockey. *International Ice Hockey Federation* [online]. [cit. 2023-10-16].
Dostupné z: <https://www.iihf.com/en/statichub/4808/history-of-ice-hockey>

Historie hokeje. *Historie hokeje* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z:
<https://historiehokeje.cz/>

Výsledky dopingových kontrol. *Český antidoping* [online]. [cit. 2023-10-17].
Dostupné z: <https://www.antidoping.cz/dopingova-kontrola/vysledky>

Tiskové prohlášení hokejového klubu Mountfield HK, a.s. *Mountfield HK* [online].
[cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.mountfieldhk.cz/clanek.asp?id=Tiskove-prohlaseni-hokejoveho-klubu-Mountfield-HK-a-s-12048>

Tisková zpráva APK LH 10.7.2023. *APK LH* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z:
<https://www.apklh.cz/clanky/detail/tiskova-zprava-apk-lh-10-7-2023>

Sparta vzdává hold už potřinácté. *Ministerstvo obrany České republiky* [online]. [cit. 2023-10-17].
Dostupné z: <https://mocr.army.cz/informacni-servis/zpravodajstvi/sparta-vzdava-hold-uz-potrinacte-233552/>

Knights Foundation [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z:
<https://www.knightsfoundation.cz/>

Kluby chtějí přísnější tresty: Podezření z korupce, okamžité stop. *ISport.cz* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://isport.blesk.cz/clanek/fotbal-prohnil-y-cesky-fotbal/182145/kluby-chteji-prisnejsi-tresty-podezreni-z-korupce-okamzite-stop.html>

Rozhodnutí smírčí komise ČSLH – Šidlík, Žejdl, Mountfield HK. *Český hokej* [online]. [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://www.ceskyhokej.cz/clanky/rozhodnuti-smirci-komise-cslh-sidlik-zejdl-mountfield-hk>

Seznam použitých právních předpisů

Zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 373/2011 Sb. o specifických zdravotních službách, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 60/2000 Sb., o ochraně olympijských symbolů

Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 90/2012, o obchodních společnostech a družstvech, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů

Ústavní zákon č. 2/1993 Sb., Listina základních práv a svobod, ve znění pozdějších předpisů

Nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 440/2018 Z.z., o športe

Důvodová zpráva k zákonu č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu: Obecná část. *Beck-online* [online]. [cit. 2023-10-16]. Dostupné z: <https://www-beck-online-cz.ezproxy.is.cuni.cz/bo/chapterview-document.seam?documentId=oz5f6mrqgayv6mjrgvpwi6q&rowIndex=0>

Rada Evropy. Evropská charta sportu. 1987

Konsolidované znění Smlouvy o fungování Evropské unie: *Úřední věstník EU, C 236/49, 26.10.2012.* Dostupné také z: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:12012E/TXT>

EVROPSKÁ KOMISE. *Úmluva Rady Evropy o boji proti manipulaci se sportovními soutěžemi.* 2015. Dostupné také z: https://eur-lex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:453dfd42-c0ed-11e4-bbe1-01aa75ed71a1.0007.01/DOC_2&format=PDF

RADA EVROPY. *Úmluva Rady Evropy o komplexním přístupu k ochraně, bezpečnosti a poskytování služeb při fotbalových zápasech a dalších sportovních akcích.* 2019. Dostupné také z: <https://www.zakonyprolidi.cz/ms/2019-39>

Ustawa o sporcie. Anglické znění. Dostupné také z: https://s3-eu-west-1.amazonaws.com/fs.siteor.com/msport/files/DWM%20files/Act_on_Sport.pdf?1453454817

2004. *évi I. törvény a sportról.* Dostupné také z: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=a0400001.tv,%20resp.%20anglick%C3%A9%20zn%C4%9Bn%C3%AD%20http://www.aikido-%20szakszovetseg.hu/doc/lawonsport.pdf>

Code du Sport. Dostupné také z: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006071318/LEGISCTA000006096664/#LEGISCTA000006096664

Code du Sport. Dostupné také z: https://www.legifrance.gouv.fr/codes/section_lc/LEGITEXT000006071318/LEGISCTA000006096664/#LEGISCTA000006096664

Sport Ireland Act 2015. Dostupné také z: <https://www.irishstatutebook.ie/eli/2015/act/15/enacted/en/print.html>

The Basic Act on Sport. Dostupné také z: https://www.mext.go.jp/a_menu/sports/kihonhou/attach/1336024.html

National Sports Act. Anglické znění. Dostupné také z: <https://law.moj.gov.tw/ENG/LawClass/LawAll.aspx?pcode=H0120001>

Physical Activity and Sport Act. Dostupné také z: <https://laws-lois.justice.gc.ca/eng/acts/P-13.4/>

Seznam použité judikatury

Rozsudek soudního dvora EU ze dne 12.12.1974, Walrave a Koch v. Association Union Cycliste Internationale a další, C-36/74

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.7.2017, č.j. 6 Afs 278/2016-54

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 29.04.2020, sp. zn. 23 Cdo 2515/2019

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.05.2005, sp. zn. 25 Cdo 1274/2004

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.11.2011, č.j. 2 Afs 16/2011-78

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.05.2022, č.j. 21 Cdo 3061/2020-338

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.02.2014, č.j. 6 Ads 46/2013-35

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 18.03.2008, sp. zn. 22 Cdo 163/2007

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.01.2023, sp. zn. 31 Cdo 2273/2022

Nález Ústavního soudu ČR ze dne 29.12.2004. sp.zn. I. ÚS 670/02

Seznam ostatních zdrojů

Komise evropských společenství. Bílá kniha o sportu. 2007

PERUŠIČ, Ondřej. *Sportovec jako podnikatel* [online]. Praha, 2022 [cit. 2023-10-17]. Dostupné z: <https://dspace.cuni.cz/handle/20.500.11956/178477>. Diplomová práce. Univerzita Karlova, Právnická fakulta. JUDr. Tomáš Horáček Ph.D.

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Stanovy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/1-stanovy-cslh.pdf>

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Soutěžní a disciplinární řád*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-11-16-soutezni-a-disciplinari-rad-zmeny-.pdf>

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Přestupní řád pro kluby extraligy a I. ligy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-06-18-prestupni-rad-pro-kluby-extraligy-a-i.-ligy.pdf>

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Přestupní řád mimo klubů extraligy a I. ligy*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-06-18-prestupni-rad-mimo-klubu-extraligy-a-i.-ligy.pdf>

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Registrační řád*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-05-01-registracni-rad.pdf>

ČESKÝ SVAZ LEDNÍHO HOKEJE Z.S. *Arbitrážní řád*. In: 2016. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/redactor/6-arbitrn-d.pdf>

ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Licenční řád pro účast v extralize ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: https://www.apklh.cz/files/media_files/0/r3k7t/licencni-rad-pro-ucast-v-elh.pdf

ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Herní řád tipsport extraligy ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/2022-08-03-herni-rad-tipsport-elh-2022-2023.pdf>

ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Disciplinární řád extraligy ledního hokeje*. In: 2022. Dostupné také z: <https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/disciplinarni-rad-elh.pdf>

ASOCIACE PROFESIONÁLNÍCH KLUBŮ LEDNÍHO HOKEJE. *Odvolací řád*. In: 2022. Dostupné také z: https://www.apklh.cz/files/media_files/0/yw5y0/odvolaci-rad-apk-lh.pdf

VV ČSLH. *Hráčská smlouva*. In: 2014. Dostupné také z: https://www.ceskyhokej.cz/data/document/file/hracska_smlouva_140226.pdf

FOTBALOVÁ ASOCIACE ČESKÉ REPUBLIKY. *Vzor - Ligová profesionální smlouva a Vzor - Standardní ligová smlouva*. In: 2016. Dostupné také z: <https://www.fotbal.cz/facr/uredni-deska-predpisy/65?category=5>

VV FAČR. *Směrnice pro evidenci profesionálních a neamatérských smluv*. Dostupné také z: http://nv.fotbal.cz/assets/cmfs/legislativa/Sm_rnice_pro_evidenci_smluv-fin_1-27032015.pdf

Nepojmenovaná profesionální hráčská smlouva

Dodatek č. 1 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

Dodatek č. 2 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě

Dodatek č. 3 k nepojmenované profesionální hráčské smlouvě